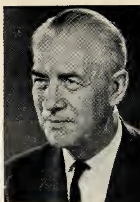
DEN danske STJERNE

Nr. 7 · Juli 1970 · 119. Årgang









Det inspirerende budskab

af ÆLDSTE MARK E. PETERSEN, medlem af De Tolvs Råd.

Fra begyndelsen har sand kristendom været en religion, der har været svær at tro på og svær at efterleve for de fleste mennesker.
Da Frelseren gik her på jorden og underviste i sin rene lære, nægtede mange at lytte til Ham. Nogle blev fornærmede over det, Han sagde og blev så vrede, at de stræbte Ham efter livet, og til sidst korsfæstede de Ham.
Efter at have været vidner til Hans himmelfart stræbte Hans disciple efter at fortsætte Hans arbejde, men de blev også misforstået, betvivlet af de fleste og stærkt forfulgte.
Som Skriften antyder, blev de allevegne talt imod. Det var for det meste, fordi deres lærdomme var så svære at tro på.
Hvis vi vil acceptere Kristus, så må vi acceptere, hvad Han lærte os. Foregivende udretter ikke noget. Han sagde selv, at vi ikke kan tjene to herrer.
Hvis vi således vil nå ind til Ham, må vi finde ud af, hvad slags kristendom Han kom med og vi må være villige til at acceptere det, som det er, ligemeget om det går nok så meget imod gamle traditioner, som er blevet værdifulde for os.
De gode nyheder fra De Sidste Dages Hellige er derfor disse: Om det er vanskeligt at tro eller ej, Gud lever og Han er vor Fader. Vanskeligt at tro eller ej, Jesus Kristus er Hans guddommelige Søn, de kristnes Frelser, jødernes Messias og hele menneskehedens forløser.
Nye profeter er blevet oprejst i vore dage, og apostle gennemrejser atter jorden; endnu en gang høres det gamle råb: „Omvend jer, thi Himmeriget er kommet nær." (Matt. 4:17) Evangeliet er nu gengivet i dets renhed. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Alle nationer, tungemål og folk kan tage del i Evangeliets glæder og velsignelser. Denne måneds forside viser unge sidste dages hellige fra hele verden, klædt i deres nationaldragter. Disse unge er repræsentanter for omkring 750.000 andre unge sidste dages hellige mellem 12 og 26 år. De unge deltog i og blev fotograferet under dansefestivalen ved sidste års GUF-konference i juni måned. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 7 · Juli 1970

119. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

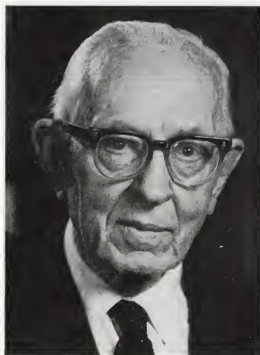
Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Pedersen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt



Sådan begynder vi

af PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH.

Jeg er lykkelig . . .,
over at kunne benytte denne side hver måned til at drøfte de emner, der vedrører det gengivne Evangelium, med jer.
Lad os begynde med emnet om vidnesbyrdet, noget som alle medlemmer af Kirken skulle have. Giv dit vidnesbyrd næring, og få det til at gro hver eneste dag i dit liv. Du ved, at der er ingen grund til, at nogen sjæl ikke skulle vide, hvor man finder sandheden. Hvis han blot vil ydmyge sig selv og søge i den sande ydmygheds ånd og tro, ja, gå til Herren ligesom profeten Joseph Smith gjorde det for at finde sandheden, så vil han finde den. Det er der ingen tvivl om. Hvis mænd og kvinder blot vil lytte til Herrens ånds hvisken, og søge sådan som Han vil have dem til at søge efter sandheden om og forståelsen af Jesu Kristi Evangelium — er der ingen som helst grund til ikke at finde det — ingen grund, det skulle lige være med undtagelse af deres hjerters hårdhed og deres kærlighed til verden. „Bank på, så skal der lukkes op for jer." (Matt. 7:7)
Det første man må have i orden for at være en kvalificeret leder eller lærer i denne Kirke, er kundskab om Evangeliets principper og et vidnesbyrd om Forløserens mission tilligemed profeten Joseph Smiths mission.
Der er ingen tvivl i mit sind om, at Herren oprejste profeten Joseph Smith og gav ham åbenbaringer, befalinger, åbnede himlen for ham, og pålagde ham at stå i spidsen for denne strålende uddeling. Jeg er fuldstændig overbevist om, at han i sin ungdom, da han gik ud for at bede, betragtede og i virkeligheden var i Gud Faderens og Hans Søns Jesu Kristi nærværelse; der er ingen tvivl i mit sind — jeg ved, at dette er sandt. Jeg ved, at han senere modtog besøg af Moroni, fik Det aronske Præstedømme under Johannes Døberens hænder, Det melkisedekske Præstedømme under Peters, Jakobs og Johannes' hænder, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret den 6. april 1830 efter guddommelig befaling.
Jeg ved, at den Almægtiges kraft ledsager dette folk, at vi bliver befalet at holde Hans bud, at vandre i lys og sandhed. Det er min faste overbevisning, at ethvert medlem af denne Kirke skulle være i stand til at bære vidnesbyrd og erklære ærligt, at disse ting er sande, at Mormons Bog er sand, at bestemmelsen med dette Sidste Dages arbejde er sandt, og at det — i overensstemmelse med åbenbaringerne — må og skal opfyldes.
Og hver eneste sjæl på jordens overflade, som har et ønske om at vide det, har det privilegium at kunne vide det for sig selv, thi enhver sjæl, som vil ydmyge sig og med oprigtig ydmyghed og tro, samt med en sønderknust ånd, vil stå foran Herren, vil modtage den kundskab, lige så sikkert som han lever. ○

Kirkens fremtid i ASIEN



af ÆLDSTE EZRA TAFT BENSON, medlem af De Tolvs Råd

I den profetiske åbenbaring, der henvises til som „mit forord til min befalingers bog, som jeg har givet dem at kundgøre for jer, o I jordens indbyggere," fremhæver Herren disse ord: „Hør, o, I min Kirkes folk, siger Hans røst, som bor i det høje, og hvis øjne hviler på alle mennesker. Ja, sandelig siger jeg: Hør, I folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet, lyt alle." (L. & P. 1:6, 1.)

Disse betydningsfulde ord passer til de asiatiske lande: „Hør, I *folk, som er langt borte*, og I, som bor *på øerne i havet*, lyt alle."

Indenfor de to sidste år har jeg besøgt disse asiatiske lande fire gange og to tidligere besøg blev foretaget som medlem af regeringen. Mange gange har jeg haft lejlighed til at huske disse profetiske ord.

Jeg tænkte på ordene: „I folk, som er langt borte," da vi besøgte Thailand, Malaisia, Vietnam, Singapore, Indonesien, Indien og andre lande, og vort rejsebureau fortalte os, at vi kunne vende tilbage til Salt Lake City ved at rejse enten mod øst eller vest, „afstanden er næsten den samme." Jeg tænkte på det, da jeg overrakte kongen af Thailand et eksemplar af „Joseph Smith fortæller sin egen historie", som netop var kommet ud af trykkemaskinen dagen før. Det var den første kirke-publikation på thai-sproget.

„... og I, som bor på øerne i havet, lyt alle." Hvor ofte er jeg ikke blevet erindret om disse ord i de sidste to år. I ø-nationen Japan lyttede vi under en ungdomskonference med over 800 unge til 125 personlige vidnesbyrd i et vidnesbyrdmøde, der varede $4\frac{1}{2}$ time, det sluttede kun for at tillade, at et planlagt offentligt møde kunne begynde, efterladende 85 unge mennesker, der stadig ventede på at komme til at aflægge deres vidnesbyrd.

Vi blev mindet om ordene „øerne i havet" i april sidste år ved indvielsen af Singapore-området, hvor vi allerede har en menighed på ca. 300 og en ny kirkebygning på vej.

Vi tænkte igen på Herrens ord „øerne i havet", da vi besøgte Taiwan (Formosa) og deltog i en distriktskonference i Manila på Filippinerne (en nation med ca. 40 mill. indbyggere fordelt på 7000 øer) med over 2000 til stede. Vi blev atter stillet overfor ordene „øerne i havet", da vi blev budt velkommen af venlige ledere, da vi skulle indvie et område på 14,000 øer i Indonesien.

Et besøg hos lederne af det frie Kina og hos det voksende medlemstal i Hong Kong, Korea og andre steder viser, at disse venlige, ydmyge og modige folk er ved at give agt på kaldet fra Herren og „lytter alle".

Der har aldrig før været en tid som nu, hvor Kirken har haft styrke og midler til at nå så effektivt ud til Asiens nationer. Ifølge Herrens tidsplan er døren nu åben, og dette er tilsyneladende tiden for arbejdet i Asien. Hvert besøg har været udbytterigt og inspirerende. Arbejdet er voksende og yderligere udbredelse er i sigte. I hvert

af landene er den vældige fremgang en inspiration; dette er, hvor menneskene udgør en trediedel af jordens befolkning. Når vi imidlertid ser det fra disse mange millioners standpunkt, er vi naturligvis først lige ved at begynde.

I Japan er Kirken helt godt grundfæstet med to missioner og adskillige distrikter, plus flere der er ved at blive organiseret. Der er næsten 14 mill. i umiddelbar nærhed af Tokio og Yokohama, hvor vi har et godt lederskab og en stabil organisation. En ny stav blev organiseret der den 15. marts.

Japan har nu over 12,000 medlemmer i Kirken. Der er 4,000 i Korea, næsten 6,000 på Filippinerne, ca. 4,000 i Hong Kong og flere endnu på Taiwan. En begyndelse er gjort i Thaiwan, Singapore og Indonesien. Vi har stærke forsamlinger på Okinawa, og en fast kerne af vietnamesere er kommet ind i Kirken. Vore soldater i Korea lagde grunden til Kirken der, og når freden kommer til Vietnam, vil vi finde vejen beredt for udbredelse af sandheden blandt dette folk.

Mormonsoldater lægger overalt i disse nationer grunden til effektiv omvendelse, eftersom de vinder sig venner og nogle få omvendte til Kirken. På en tur, vi fornylig havde til Thailand, besøgte vi seks militærlejre. Vi har tre godt arbejdende distrikter med soldater i Vietnam.

Indonesien med sine 130 mill. mennesker blev den 26. oktober 1969 åbnet for udbredelse af Evangeliet. En ny mission er oprettet med hovedkvarter i Singapore.

Vi er ved at opbygge virkelige menigheder, og grundlaget er blevet lagt for en vældig udbredelse af arbejdet i Asien. Dåbshandlingerne havde i 1969 en fremgang på over 100 procent i forhold til året før, og tendensen er fortsat opadgående.

Et af vore største behov er bygninger. I hele den filippinske mission har vi kun en bygning. Byggegrunde er erhvervet, og planer er på vej for bygning af adskillige kirker i forskellige dele af dette område. Vi skal i vor tid se stave og kirkebygninger, omvendte i stort antal, lokalt lederskab med kraft og evner, og måske vil selv et tempel blive opført blandt disse gode mennesker.

Fremtidsudsigterne er meget opmuntrende. Herren velsigner de nyomvendte, missionærerne og missionspræsidenterne. Der er en ånd af optimisme overalt blandt disse ydmyge mennesker, efterhånden som betydelige mænd strækker hånden ud til fællesskabet og samarbejdet. F. eks. har en lille gren i Korea på 50 medlemmer 5 universitetsprofessorer.

Må Gud give disse myldrende millioner i de asiatiske lande rige velsignelser, disse „folk, som er langt borte, og I, som bor på øerne i havet", efterhånden som de „lytter alle" til frelsesbudskabet fra de ydmyge Guds tjenere, lokale medlemmer og missionærer, alle.

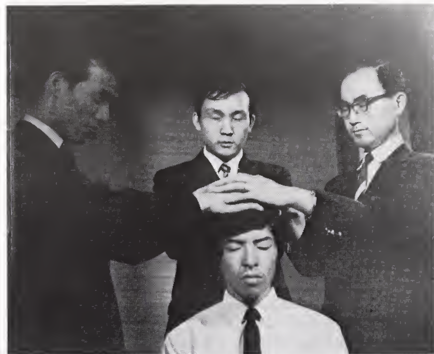
Thi Herren har gennem Profeten Joseph Smith erklæret: „Og en advarselsrøst skal gå ud til alle mennesker gennem mine disciples mund, som jeg har udvalgt i disse sidste dage. De skal gå ud, og ingen skal kunne hindre dem; Thi, jeg, Herren, har befalet dem at gå." (L. & P. 1:4—5.)

Til dette bærer jeg mit ydmyge vidnesbyrd i dyb taknemmelighed for Herrens velsignelser over vort arbejde i Asien og over hele verden. ○

Unge japanske ældster taler til menigheden ved et nadvermøde.



En nyomvendt bliver ordineret til et embede i Præstedømmet.



MISSIONEN I ASIEN

Den japanske mission

af præsident WALTHER R. BILLS

Geografisk dækker vor mission den nordlige halvdel af hovedøen Honshu, som inkluderer Tokio, verdens største by med 12 mill. mennesker og den nordlige ø Hokkaido, hvor der bor en næsten uddød race, som var Japans oprindelige beboere — de lyshudede Ainu, nogle af dem har lyst hår og blå øjne.

Vi har 6697 medlemmer og 17 organiserede grene med 17 områder med missionærer. 8 nye Kirker er bygget, fire i Tokio og en i hver af byerne Yokohama, Takasaki, Sapporo, Asahigawa, og vi ejer seks andre bygninger, som er blevet ombygget til kirkebrug.

I vore gamle lejede bygninger sidder medlemmerne på stråmåtter eller små flade puder. I de nordlige egne er der temmelig koldt om vinteren, og medlemmerne må krybe sammen om små petroleumsovne. I Hokkaido, hvor der er fire grene og tre områder med missionærer, fyger sneen ofte i bunker helt op til tagrygningen af bygningen.

Overalt i vor mission må medlemmerne sædvanligvis rejse fra en ½ til 3 timer hver vej ved hjælp af undergrundsbaner, busser eller tog for at deltage i kirkearbejdet. Møderne er sådan sammenlagt, at vi kan holde det ene møde i forlængelse af det andet, og det tager sædvanligvis hele dagen. Dåbsmøder bliver ofte holdt tidlig søndag morgen, enten i havet, udendørs, eller i hjemmegjorte døbefonter. Medlemmerne er folk fra alle samfundslag: direktører, laboranter, læger, tandlæger, forretningsfolk og arbejdere.

I øjeblikket har vi 181 missionærer, 159 ældster og 22 kvindelige missionærer, inkluderet 20 japanere. Vi døbte 281 personer i 1968 og 710 i 1969. I 1970 har vi sat vort mål til 2500 døbte.

Kirken er ved at blive bedre kendt overalt i den østlige halvdel af vor mission, først og fremmest gennem vort omfattende Mormons Bog-program. I de første 6 måneder af 1969 solgte vi 6326 bøger, og i de sidste 6 måneder 48,147 bøger. Vort håb for 1970 er at kunne afsætte mellem 200, 000 og 300,000 eksemplarer. Vi venter at have 6 informationscentre, hvor vi vil vise den japanske version af: „Menneskets søgen efter lykke". I oktober 1970 regner vi med at chartre 2 flyvemaskiner direkte fra Tokio til Salt Lake City til generalkonferencen. Vi ser frem til et stort år, især nu hvor vi forbereder os til verdensudstillingen Expo '70.

Missionen i Japan-Okinawa

af præsident EDWARD Y. OKAZAKI

Vor mission betjener omkring halvdelen af Japans område og indbyggertal, eller det halve af øen Honshu og hele Shikoku, Kyushu og Okinawa. Der bor næsten 50 mill. japanere i vort område (Japans totale indbyggertal er 100 mill).

Der synes at være tegn i japanske sædvaner og deres nationale religion på, at Evangeliets sandheder engang var plantet i Japan: 1. Shinto* har de en ceremoni, hvori de gør dåb for deres døde. 2. Når en dør, mister han sit jordiske navn, og præsten giver ham et himmelsk navn. 3. De tror, at de må gøre arbejde for deres forfædre. 4. Japanerne tror på den patriarkalske orden. 5. De tror på pagterne, at offer frembringer velsignelser fra himlen. 6. Den historie, der fortælles om Japans skabelse, falder sammen med historien om skabelsen af jorden.

I vor mission har vi 5,281 medlemmer med 32 grene, 6 missionærdistrikter og to militære distrikter. 4 kirkebygninger er blevet bygget til os; alle andre steder lejer vi bygningerne. Vi har i øjeblikket 191 missionærer og 18 deltidsmissionærer. I 1969 døbte vi 613 til Kirken.

Vi bliver i dag godt modtaget overalt i Japan og vore udsigter for 1970 er gode, især på grund af Expo '70, den første verdensudstilling, der har været afholdt i Asien, og stedet hvor den holdes, Osaka, befinder sig i vor mission.

Placeringen af Kirkens pavillon er enestående. En af Expo's funktionærer bemærkede: „Hvordan har I båret

jer ad med at få et sådant udvalgt sted? I må have haft nogle fortræffelige forbindelser."

Det havde vi! Herren hjalp os!

Pavillonen er placeret skråt overfor vejen fra den japanske pavillon; det er nærved den største kunstige sø, hvor publikum kan hvile og køle sig af; og det er ikke så langt fra den største og bedste scene, der hvor de største og bedste underholdningsprogrammer vil blive vist gratis. Vi forbereder at skulle tage imod mellem 5 og 8 millioner tilskuere i de 6 måneder. Det Første Præsidentskab har godkendt, at filmen „Menneskets søgen efter lykke" bliver omspillet med japanske skuespillere i japansk miljø. Imens er vi travlt optaget med at prøve at omredigere missionærlektieplanen, således at den vil være mere kulturelt indbydende for japanerne. Vi er tilfredse med resultatet af det nye sprogtræningsprogram, som er dannet for at hjælpe missionærerne med at lære at samtale på 6 måneder.

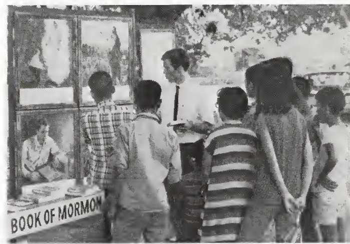
I løbet af året vil de Hellige chartre en flyvemaskine for at flyve til Hawaiitemplet og der udføre endowments, beseglinger og patriarkalske velsignelser.

Antallet af vore dåb forventes i nær fremtid at hæve sig fra et gennemsnit på 19 pr. måned til 200 pr. måned. Jeg føler mig ligesom den, der fryder sig over at blive fanget af en stor bølge med sit surfriding-bræt. Når Expo åbner, vil vor pavillon være den bølgetop, der vil løfte os op til en halsbrækkende fart. Vi vil padle hårdt nok, så vi kan være sikre på, at vi fanger bølgetoppen på denne store bølge i rette øjeblik. Vi ønsker, at vi kan sejle afsted, og vi kan smage det salte sprøjt i vore munde.

Kirkebygning fuldført på Filippinerne.



En ældste forklarer om en udstilling til en gruppe unge filippinere.



Missionen på Filippinerne

af præsident PAUL S. ROSE

Den eneste nation i den filippinske mission består af de 7,000 øer, der udgør republikken Filippinerne. Vi har grene og missionærer spredt fra Laoag på den store nordlige ø Luzon til General Santos by på det sydlige Mindanao. Missionærerne kommer i forbindelse med alle slags dialekter, næsten 37 hoveddialekter og over 60 mindre. Men hvis noget sprog kan siges at være universelt, må det være det engelske. Derfor, den gyldne mellemvej for missionærerne er engelsk.

Vi har omtrent 5199 medlemmer (1351 døbte i 1969) delt op i 20 grene og 19 grupper. Vore 179 missionærer arbejder i 35 byer. Vi har en kirkebygning på Filippinerne, plus to mere som er under opførelse.

Folket på Filippinerne er sandsynligvis det mest hjælpsomme, smiler og vinker når man nærmer sig. Siden den anden verdenskrig har filippinerne givet alle amerikanere øgenavnet Joe — dette gælder især missionærerne. De små børn er henrykte for missionærerne og gør mangt et surt skriftearbejde til en fornøjelse. De små følges rundt med missionærerne, sommetider kan man tælle op til 50 børn.

Vore missionærer er enige om, at det nu er lettere at uddele eksemplarer af Mormons Bog, og at finde mennesker som er interesserede i Evangeliet, end det var for et år siden, og vore udsigter for 1970 er gode.

[1] Shinto = den japanske nationalreligion med dyrkelse af lokalguddomme og forfædrenes ånder.

Missionen i Hong Kong - Taiwan

af præsident W. BRENT HARDY

Vor mission dækker øen Taiwan og kolonien Hong Kong, med omkring 14 mill. mennesker på Taiwan og 4,5 mill. i Hong Kong. Kirken har 8673 medlemmer i missionen fordelt på 31 grene og 3 distrikter. Vi har 148 missionærer. Efter ankomsten bliver missionærerne anvist til enten at lære Cantonese, som tales i Hong Kong eller Mandarin, som bliver talt på Taiwan. Selvom de begge er kinesiske dialekter, er de så vidt forskellige, at missionærerne ikke kan blive flyttet frem og tilbage mellem Hong Kong og Taiwan.

I øjeblikket har vi 3 almindelige kirkebygninger, 4 fælles kontorbygninger, hvor vi ejer en etage, der er blevet omdannet til en kirke (derfor tager vi til kirke med elevator), en ombygget villa, og en lille et-værelses Kirke. Vi lejer også 15 grensbygninger. Evangeliet er blevet godt modtaget af folk i begge missionsområder, og vi forventer, at antallet af dåb i 1970 vil blive det dobbelte af 1969's. Kirkens vækst er god her.

Taiwan, der før hed Formosa, har et indbyggertal på 14 mill. af hvilke 4500 er medlemmer af Kirken. Den økonomiske vækst er imponerende — siden 1964 er den årlige nationalindkomst fordoblet. Arbejdsløshed er næsten ukendt og moderne fabrikker præger egnen. 78 missionærer arbejder på Taiwan. Kirkeorganisationen på Taiwan er usædvanlig, for skønt den er en del af missionen, ligner den en stav. Vi har et præsidentskab og et distriktråd til at ordne Kirkens affærer der, at forberede lederskabet til den dag, det vil blive den første kinesiske stav.

Hong Kong på Kinas sydøstkyst grænser op til den kommunistbesatte Kantonprovins. Dets areal er på ca. 650 km^2. Kirken gør fremgang med stærk fart her.

Vort grundlæggende formål gennem de kommende år vil være at styrke det lokale lederskab i Kirken. Vi tror, at de Hellige er ved at udvikle sig til at blive en kilde til fremgang for andre områder i Asien.

En missionær viser en pjece til en undersøger.



Søster Huang, som er distriktsmissionær, venter ved Kao Hsiung jernbanestation på sin ny kammerat.



Mission i sydostasien

af præsident G. CARLOS SMITH, jr.

Vor mission kom til verden den 1. november 1969 med hovedkvarter i Singapore. „The Southern Far East Mission" blev til Hong Kong — Taiwan og den sydøstasiatiske mission. Vi omfatter halvøen med Indokina-Vietnam, Thailand, Laos, Cambodia, ø-republikken Singapore, Indonesien, Malajsia, Burma, Nepal, Indien, Ceylon og Pakistan. Der lever næsten 975 millioner mennesker i disse lande. På nuværende tidspunkt har missionærarbejdet fremgang i Syd-Vietnam, Thailand, Singapore og Indonesien. (Den 5. januar 1970 begyndte 6 missionærer at arbejde i Djakarta, hvor vi har flere indonesiske medlemmer og omtrent 20 kaukasiske.)

For to år siden blev 6 ældster sendt til Singapore for at påbegynde arbejdet der. Der er nu 46 ældster i Singapore og medlemsantallet i grenen er 183.

I Bangkok, Thailand, har vi en engelsktalende gren med 225 medlemmer og en thaigruppe på 35. I Korat, Thailand, har vi en anden thaigruppe på omkring 30 medlemmer. I Thailand gør ældster missionærarbejde i 4 byer.

I Vietnam har vi 3 distrikter hvor militærpersoner præsiderer, vi har grupper med 90 medlemmer, hovedsagelig bestående af vietnamesere og nogle fastboende U.S. militærpersoner.

Missionærarbejde udføres først og fremmest på engelsk i Singapore og i Vietnam og på thaisproget i Thailand; i Indonesien bliver det meste af missionærarbejdet gjort på indonesisk.

Endnu har vi dog ikke nogen kirkebygninger, men vi har erhvervet grund i Bangkok, hvilken vi håber vil være bebygget inden et år.

De asiatiske folk er vidunderlige og opofrende. Dette er kendetegnet for hver af nationerne i vor mission, og Herren har velsignet os ved at give os nogle vidunderlige venner.

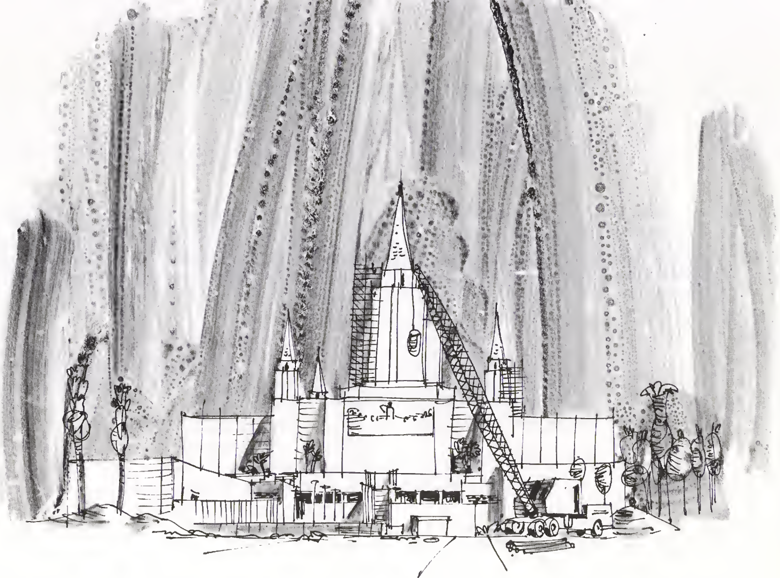
Missionen i Korea

af præsident ROBERT H. SLOVER

I øjeblikket dækker vor mission republikken Syd-Korea, et land med 31 mill. indbyggere, og hvor vi har omkring 4,000 medlemmer fortrinsvis S.D.H. soldater og amerikansk regeringspersonel. Delt i 4 distrikter indeholder missionen 16 grene med omkring 100 missionærer. Vi har tre kirkebygninger — to i Seoul og en i Pusan — de er til stor hjælp og tjener som kendemærker for undersøgere og andre. Sidste år var vort totale antal dåb 450.

Kirkens ansigt udadtil er vældig godt, selvom Kirken kun har været her i 12 år. Missionen blev grundlagt for 7 år siden. Alligevel er vort navn kendt over hele Korea gennem virkelig god presseomtale, store udstillinger om Kirken i de store byer, og Tabernakelkorets ugentlige radioudsendelse, der transmitteres af Seoul radio. Sydkorea er et af de mest pro-amerikanske lande i verden og amerikanerne og alt, hvad der er amerikansk, er meget værdsat. Dette kan sommetider godt indebære en tilskyndelse til at ville efterligne de amerikanske religioner. Korea har den højeste procentdel kristne af alle lande i Asien. Folket er imidlertid meget nationalsindede, og økonomien går opad med stormskridt.

Vor Kirkes udfordring ligger i dette, at bygge et stærkt fundament gennem Præstedømmet. Vi har allerede mange bemærkelsesværdigt stærke og kyndige medlemmer i Kirken her. Vor fremtid tegner vældigt godt i Korea; i virkeligheden ser vi frem til en stav, og selv talen om et tempel er med i vore forhåbninger. O



Hvorfor vi bygger templer?

af præsident DAVID O. McKAY.

Et af de almindeligste spørgsmål der bliver stillet af journalister i næsten alle dele af verden er: „Hvorfor bygger I templer?" Det næste spørgsmål de stiller er: „Hvilken forskel er der mellem jeres templer og jeres kirkebygninger?"

De er meget interesseret i svaret på det første spørgsmål. Kirkens medlemmer kender svaret, et tempel er bygget for at udføre hellige ordinanser, ikke hemmelige, men hellige.

En af disse er at besegle ægteskabet mellem mand og hustru, og besegle deres børn til dem i dette ægteskab — og dermed give børnene ret til at blive født i pagten. Dette interesserer næsten enhver intelligent journalist eller undersøger, særlig når han eller hun erkender den sandhed, at kærlighed, den menneskelige sjæls mest guddommelige egenskaber, er lige så evig som selve ånden. Når et menneske dør, vil denne kærlighed fortsat eksistere og fortsætte, og hvis nogen undersøger tror på sjælens udødelighed og fortsættelse af personlighedens eksistens efter døden, må han også indrømme, at kærligheden også vil fortsætte.

Logisk følger et andet spørgsmål: „Hvem skal vi elske i den næste verden?" En amerikansk kvinde, der sammen med sin mand blev stillet dette spørgsmål, svarede: „Vi skal elske alle." „Ja", svarede jeg, „Vi skal elske alle her, det er Frelserens befaling — at elske vor næste som os selv." (Matt. 19:19.)

Men vi har også fået at vide, at jordiske forhold genspejler de himmelske forhold; og jeg forestiller mig i åndeverden, når vore tanker om forudtilværelsen er afløst af viden og forbundet med de erfaringer, vi har haft i denne verden, at vi der vil finde vore kære, genkende dem og elske dem, som vi har gjort det her.

Jeg elsker min hustru mere end jeg kan elske andre mennesker, jeg elsker mine børn, jeg elsker dem, jeg har været nært knyttet til, mere end jeg kan elske dem, som jeg ikke har kendt. Jeg kan føle sympati for, og jeg kan have et ønske om at hjælpe hele menneskeheden, men jeg elsker hende, ved hvis side jeg har siddet og våget under sygdom, over en af vore kære, der døde. Disse oplevelser binder hjerte til hjerte, og det er vidunderligt at tænke på, at erindre og at værne om, at døden ikke kan skille de hjerter, der er bundet sammen.

Almindeligt ægteskab blandt mennesker er tidsbestemt, når det varer længst, til døden skiller ægteparret. For kun i Herrens Hus, hvor de handlinger, der bliver udført af dem, der fuldkomment og retmæssigt er kaldet til at repræsentere Guddommen, at repræsentere vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, kan foreningen mellem mand og hustru og mellem forældre og børn blive beseglet for

tid og evighed. Det er et af de formål, hvortil vi bygger templer.
Et andet særligt formål bliver ikke så let forstået. Nogle af undersøgerne kalder det fantastisk, indtil de får et glimt af Guds retfærdighed — indtil vi spørger dem: „Tror I, at en retfærdig Gud vil forlange, at jeg skal følge bestemte principper og ordinanser, der gælder for mig, for at komme ind i Guds rige, og at Han vil tillade jer at komme ind i Guds rige uden at adlyde disse ting? Alt hvad vi behøver at gøre er at stille verden dette spørgsmål. Den, der anerkender Jesus Kristus, vor Herre, som frelsens ophav — de, der anerkender Hans erklæring angående nødvendigheden af lydighed til bestemte principper — er bundet til at indrømme, at alle må rette sig efter visse bestemte, fundamentale principper, ellers ville det ikke være nødvendigt for nogen at rette sig efter denne. Det er klart.
I den hellige Skrift har vi tilstrækkelige beviser for, at Frelseren henviste til en evig plan. F. eks. da Nikodemus, medlem af Sandedrinen, (en mand der åbenbart havde lyttet til Frelserens udsagn og måske fulgte Ham) opsøgte Ham opfyldt af et ønske om at vide, hvad denne mand var i besiddelse af, som Saddukæerne og Farisæerne ikke ejede, fremførte sit vidneudsagn for Ham, idet han sagde: „Rabbi! Vi ved, at du er en lærer, som er kommet fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden at Gud er med ham." (Johs. 3:2.) Der fulgte en samtale, som sandsynligvis indeholdt lignende spørgsmål, som dem jeg har nævnt. Uden tvivl spurgte Nikodemus: „Hvad skal jeg gøre?" Og en af de mest bemærkelsesværdige erklæringer, vi har i Skriften, blev som svar på hans spørgsmål: „Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny". (Johs. Evang. 3:3.)
En åndelig fødsel er nødvendig, før nogen menneskelig skabning kan forstå den åndelige styrke, Kristus var i besiddelse af og levede ved. Nikodemus kunne ikke forstå det. Han satte tanken på en fysisk fødsel i forbindelse med det svar, Kristus gav ham, og blev straks stillet overfor det umulige i, at en voksen igen kunne fødes på naturlig måde. Og da kom der fra Frelseren et ligefremt betydningsfuldt svar: „Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd." (Johs. 3:5.)

Hvordan forholder det sig med dine tidligere forfædre, som aldrig har hørt om Jesus Kristus? Hvordan forholder det sig med de millioner, som døde uden at have kendt Hans navn? De er vor himmelske Faders børn, ligeså godt som du og jeg. Er det en handlemåde af en elsket fader, at fordømme dem for evigt til ikke at kunne komme ind i Guds rige, fordi de ikke havde nogen anledning til at høre om Jesus Kristus? „Vi tror hele menneskeheden kan blive frelst ved at adlyde Evangeliets love og forordninger" (tredie trosartikel). Og vi tror, at de, der er døde uden at have hørt det her i livet, vil få en mulighed for at høre det i det næste liv. Det får vi at vide fra Det nye Testamente. Hvor gik Jesu ånd hen, medens Hans legeme lå i graven? Apostlen Peter fortæller os, at Han gik hen for at prædike for ånderne, der var i forvaring, dem der var ulydige i Noah dage, da arken blev bygget. (2. Peters brev 2:19.) Dem der døde for tusinder af år siden lever stadig, og Evangeliet bliver givet til dem, som det vil blive givet til alle vor himmelske Faders børn. Det er et andet formål med templerne. Du bør have lejlighed til at samle navnene på din slægt og gennem stedfortrædere udføre dåb for dem, så de kan blive medlemmer af Guds rige i den anden verden, ligesom vi er medlemmer her.
Men de, der går ind i templet, skal have en tempelanbefaling, at de er sande kristne, at de er trofaste medlemmer af Kristi Kirke, at de er retskafne overfor deres næste; at de lever i overensstemmelse med Jesu Kristi Evangeliums idealer.
Må Gud hjælpe os med at påskønne det gengivne Jesu Kristi Evangelium, der er altomfattende. Livets filosofi findes i det, og i vore templer vil vi blive budt på velsignelser, der gennem adlydelse (og det er mit vidnesbyrd, for jeg ved det) vil føre mennesket bort fra det mest selviske, misundelige, hadefulde, fjendtlige, dyriske stade — til det højeste åndelige stade og til Guds rige.
Jeg beder af hele mit hjerte, at alle Kirkens medlemmer og deres børn og børnebørn må virkeliggøre de store sandheder, der bliver tilbudt i Herrens Hus og have styrke nok til at efterleve principperne i Jesu Kristi Evangelium, som er evige og kan bruges i hvert menneskes liv, til at udvikle åndelig styrke, der vil bringe fred på jorden og god vilje blandt mennesker. (Se Lukas 2:14.)

Komme dit rige

af ROBERT W. DOXEY

I oktober 1831 modtog Profeten Joseph Smith en åbenbaring, som, hvis den bliver fulgt af de hellige, vil bringe timelig frelse i dette liv og åndelig frelse herefter. Der er lagt vægt på dette i skriftstedet: „Bered Herrens vej, ... bered jer for Brudgommen." (Lære og Pagter 65:3.)[1]
Hvorledes er dette mål, om at være beredt til Kristi andet komme, blevet virkeliggjort? Daniel drømte i sin tid om verdensrigerne og om Guds Riges genoprettelse „uden hænder", i de sidste dage; i 1831 sagde Herren, at Guds Rige var på jorden. (65:2.) Dette Rige er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, den eneste sande og levende Kirke på hele jordens overflade, som har al magten til at frelse menneskeheden. (Se 1:30.)
Mennesket, fortæller åbenbaringen os, skal „høre", „bede", „gøre Hans underfulde gerninger kendt", samt „berede sig". (65:1, 4, 5.) Her er nøglen: Giv agt, bed, bliv impliceret i arbejdet for frelsen og vær beredt til den strålende dag, da Guds Himmelske Rige vil blive forenet med Hans jordiske Rige ved Kristi andet komme. Sagt med andre ord, det er menneskets pligt at slutte sig til den sande kirke, at han kan modtage frelse, og påkalde Herren, så Hans rige må have fremgang. (23:7, 65: 4—5.)
Udtrykkene „Guds Rige" og „Himmelens Rige" bruges nogle gange som synonymer, men Herren bruger dem også i særlige betydninger. Guds Rige er „den del af Himmelens Rige som tidligere blev oprettet som Jesu Kristi Kirke på jorden." Hvorimod Himmelens Rige er det Rige bag sløret, som vil smelte sammen med Kirken på jorden... „Det bogstavelige Guds Rige er det, der erstatter og beskytter alle nationer og racer."[2]
Som ældste Talmage engang sagde: „Guds Rige, som allerede er på jorden, stræber ikke efter en verdslig magt mellem nationerne. Det prøver ikke at overgå nogen som helst eksisterende regering, det prøver ikke at føre kontrol med nogen styreform på jorden, med undtagelse af, at det prøver at få mennesket til at leve i henhold til principperne af den sande, styrende regering, før Himmelens Rige skal komme og blive oprettet på jorden med en konge som overhoved. Men når Han kommer, skal Han styre og regere, thi det er Hans ret."[3]
Er du beredt?
„Derfor, må Guds Rige have fremgang ..." så Kristi regering i Tusindårsriget kan begynde. Det vigtige spørgsmål er, om vi som har kundskab om, hvad der skal ske før den tid kommer, vil medvirke til at fremme Herrens værk. Han har sagt, at Han vil have et folk, som vil tjene Ham i retfærdighed, derfor er det vigtigt for hvert enkelt medlem at være blandt de, som er beredte. (100:15—17.) Men hvad kan vi gøre for at berede os til disse velsignede tilstande? Fire ting er nødvendige, vi må:
1. Høre og give agt for Herrens bud, for Hans stemme fra det høje har lydt, og han har bemyndiget mennesker til at handle for Ham. (Se 1:17, 18; 65:1.)
Dette indbefatter at holde de pagter, vi indgik, da vi blev døbt, og de som vi indgår i de hellige templer.
2. Bed i ydmyghed om styrke til at modstå sandhedens fjende og for at forøge troen. (Se 1:19—23.) Kirkens ydmyge og bedende medlemmer, som har et vidnesbyrd om Jesus Kristus, vil se frem til den tid, hvor Han kommer i al sin herlighed. (Se 45:39.)
3. Arbejd for at opbygge Zion. Som hjælp til at blive „født påny" ved den Helligånd, for at hans liv kan blive et liv i tjeneste for andre, må hver enkelt forpligte sig til at være aktivt medlem, som kan hjælpe til med at opbygge Zion. (Se 6:6, 7; 38:40 samt Alma 5:14—31.)
4. Vær forberedt på alle muligheder (65:5). Nu til dags da menneskenes hjerter er svage, og tegnene på Herrens komme er tydelige, er følgende råd fra Præsident Joseph F. Smith rammende:

„Må Guds rige derfor have fremgang, så at Himmeriges rige må komme." ***(L. & P. 65:6)***

„... Vi skulle leve så nær ved Herren, være så ydmyge, så lydige og pligtopfyldende under den Helligånds indflydelse, at vi vil være i stand til at kende Faderens vilje og hensigt med hver enkelt af os — som individualister og som arbejdere i Hans kirke. Og når vi lever vort liv, så vi kan høre og forstå Guds Ånds stille, hviskende stemme, lad os da gøre, hvad Ånden tilskynder os til, uden angst for følgerne. Det gør ingen forskel, om vi møder smålighed eller kritiske fjender af Guds Rige eller ej. Er det i overensstemmelse med ånden i det store Sidste Dages arbejde, som vi er engageret i? Sigter vi efter, at Kirken skal have fremgang og blive stærkere på jorden? Hvis det går i den retning, lad os da gøre det, lige meget hvad andre mennesker siger eller tænker."

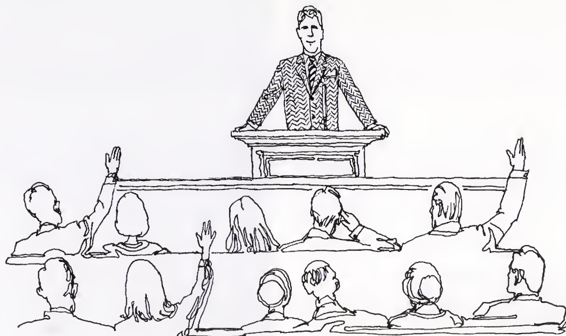
[1] Senere henvisninger i denne artikel henviser blot til Lære og Pagter.
[2] James E. Talmage, Trosartiklerne. Udg. 1953. Side 351.
[3] Roy W. Doxey, The Latter-day Prophets og Lære og Pagter, vol. 2. Deseret Book Compan, Salt Lake City, Utah 1964, side 369.

Mer vil have mer

af RICHARD L. EVANS

Der er en frase, som leder tanken hen på emnet: „Mer vil have mer".[1] Hvem har nogensinde hørt om nogen, som var lykkelig, men som ikke kunne blive stillet tilfreds? — som altid skulle have mere og mere — flere fornøjelser, mere eftergivenhed, mere magt og besidde mere? Nogle har overdreven lyst til at tilfredsstille begær, som forbliver umættet. Nogle kræver mere, og når de har fået deres krav opfyldt, stiller de flere krav. Der er samfund, som ønsker mere og mere — større format — og så på vejen komplicerer de deres problemer. Den sammenlignende og konkurrerende ånd kommer ofte frem og insisterer på at kurven, den grafiske fremstilling, altid skal være opadgående — som, hvis det er for et godt formål, er godt, men som hvis aldrig stillet tilfreds, selv efter at formålet er opfyldt, blot er et krav om endnu mere. Selv efter der er mere komfort og større behageligheder end nogen konge nogensinde har haft, er der stadig krav om mere. Det ender muligvis med, at vurderingen mellem tilfredsstillelse, formål og fred, medfører en gavnlig misfornøjelse, fordi vi stadig kan lære, bevæge os frem, opnå, fremstille; men bare ikke mere uden begrænsning, uden fred eller et virkelig formål. „Alle verdens gode ting er ikke bedre end deres brug" sagde Daniel Defoe, „og af alt det vi måtte få, kan vi kun nyde det, som vi kan bruge, ikke mere." Disse menneskelige ønsker der på en måde er umættelige, er en del af det, der gør fremskridt mulig; men hvis vi drikker uden at stille tørsten, hvis vi løber og jager uden at vide hvorfor vi løber og jager, fortsætter vi snarere med det umættelige krav. I al vor jagen, stræben og slid, giver Gud os taknemmelighed, ligevægt og dømmekraft. En sund fornuft, en indre fred samt en ærlig og sund vurdering af vore hensigter.

[1] Carnegie Quarterly bulletin, Vol. XVII, no. 3.
„Det talte ord" fra Tempelpladsen, udsendt over KSL og Columbia System den 10. august 1969. Copyright 1969.



Det er ved at være et gammelt trick hos talerne ved nadvermøder at bede alle, som er omvendte, om at række hånden op. De, hvis forældre ikke var medlemmer af Kirken, følger pligtskyldigst opfordringen, medens de, som er „født i Kirken", ser sig selvtilfredse omkring. Så spørger taleren: „Hvornår har de, som ikke rakte hånden op, tænkt at ville omvende sig?"
Der er lige bestemt så megen chockvirkning tilbage efter denne list til at fange næsten alles opmærksomhed, og — hvis han skynder sig at drage fordel af dette — til at få nogle få stykker til på ny at undersøge dette deres eget og alle generationers problem.

Personlig omvendelse

af SAMUEL L. HOLMES

Selv om gengivelsen af Evangeliet fjernede hårde misforståelser vedrørende den kristne kirke, er det ikke nemt at blive helt fri for forestillinger — endogså om omvendelse og om den tro, den er baseret på — som tilsyneladende er sikre tilflugtssteder for de prøvelser, der følger med personlig handling og ansvar. Før i tiden troede mange kristne, at det at blive omvendt betød at være frelst, endeligt og afgørende, som Guds udvalgte. Omvendelse var for dem snarere en status end en proces, et resultat i stedet for en vejleder til den rette livsførelse. Man har blandt andet lagt hovedvægten på deltagelse i ordner, der orienterer sig om den institution, som kan give, nægte, ophæve eller betinge det privilegium at deltage. Udtrykket *omvendelse* er stadig ikke nogen enkelt, fastsat betydning blandt alle dem, der kalder sig kristne.
Men hvis mennesker kun frelses, eftersom de vinder kundskab[1], og hvis menneskene kun straffes for deres egne synder[2], og hvis endog, de, som har kundskab, fortsat må omvende sig[3], så må omvendelse være en vedblivende proces, en stadig udvidende vækst. Hvis handlefrihed er et livsfaktum, må omvendelse for en stor del bero på personlig årvågenhed og valg efter nøje overvejelse. Hvis Evangeliet grunder sig på kærlighed, så kræver omvendelse en bevidst anvendelse af åndelig kraft, når det gælder Evangeliets principper. Hvis denne udledelse er sund, så bliver intet menneske omvendt mod sin vilje, og muligheden for omvendelse er til rådighed for alle, som hører Evangeliet.
Jeg vil gerne forsøge at give en kort definition af udtrykket „moden omvendelse": Hermed mener jeg opnåelse af personlig kundskab — gennem erfaring og studium — af vort slægtskabsforhold til Gud, blandt andet med opdagelse af de åndelige begreber og metoder, der følger med det forhold, og ved at bringe disse begreber og metoder i anvendelse. Der kan have været en anvist eller optrænet vækst i den tro, der ligger forud for denne søgen, men en dag må mennesket knæle alene og selv

spørge. Det ophobede fond af religiøs kundskab, inspiration fra profeti, budene, forjættelserne og de åndelige gaver kan vi sætte pris på eller ignorere, men som alt, hvad der er lånt fra fortiden, må alt dette på ny tilegnes og erfares, for at det kan blive vort personlige eje. Den skat kan blive et rent og skært kuriosum, medmindre den gennem personlig overbevisning og forpligtelse bliver levendegjort, bliver ansporet, tændt an som en brand. Denne overbevisning er et produkt af den Helligånds gave, som virker i forhold til vor søgen efter den og vor vilje til at lade den hjælpe os.

Den Helligånd virker uden tvivl på og gennem børn, men når sindet og ånden gennemgår opvækstens vanskelige, oprørske, tvivlende og prøvende periode, må man også lade den periode omfatte en fornyet taknemmelighed for den åndelige krafts virkelighed.

Omvendelsesprocessen kan begynde — eller slutte — på ethvert alderstrin. I barndommen er den sædvanligvis tillært og afhængig. Børn accepterer villigt myndighed lige så meget, når det gælder åndelige sager, som når der er tale om fysiske behov. Omsorg og tryghed er værd den pris, som underdanighed og lydighed er. Belæring er ikke vanskelig på det alderstrin. Den har sin værdi i at lære dem værdien af en arv at kende og i at oplære dem i metoder. Den indebærer også en risiko for fortsat afhængighed og svækkelse af ønsket om personlig erfaring.

Som opvæksten skrider frem med dens konflikter om indflydelse på og oprør imod myndighed, er den tryghed, der tilbydes af forældre som belønning for lydighed, ikke så acceptabel. Hellige familiebånd bliver spændt, efterhånden som intellektuel og følelsesmæssig uafhængighed støder sammen med forældrenes og Kirkens myndighed. Det barnlige lægges bort, således som også Paulus var klar over. (1. Kor. 13:11.) Tiden for „den modne omvendelse" er kommet som en del af den proces, det er at blive voksen. Det er mod dette kritiske alderstrin, følgende ord er rettet.

Den danske filosof, Søren Kierkegård, skrev:

„Menneskets største lidenskab er tro, og her er der ikke nogen generation, der begynder på et andet sted, end den forrige generation gjorde; hver eneste generation begynder helt forfra igen; den efterfølgende generation kommer ikke længere end den foregående — for så vidt som denne forblev tro mod sin opgave og ikke lod den i stikken." (Kierkegård, Søren Aabye, dansk filosof, 1813—1855.)

Philips Brooks siger det ganske enkelt:

„Der er en første tro og en anden tro. Den første tro er nem, barndommens traditionelle tro, modtaget fra andre mennesker, troet, fordi den tilhørte tiden og landet. Den anden tro er sjælens personlige overbevisning." (Brooks, Phillips, amerikansk episkopal biskop, 1835—1893.)

Udfordringen til enhver generation er den at nå til den anden tro, d. v. s. at blive omvendt som voksne og stå inde for alt, hvad det medfører. Hvis den opgave lades uløst, vil den dag komme, da al den efterligning af yndlingstalemåder og fortrøstning til stedfortrædende erfaring vil blive kasseret som uden betydning. Pres fra samfundets og familiens side kan forlænge tilpasningsperioden, men det vil blive en formdannelse uden magt til selvopholdelse. Af og til hører man om et menneske, der bliver „overvældende oplyst af ånden", men det er ikke ret mange af os, der bliver omvendt på den måde. Mirakuløse tilkendegivelser i form af direkte åbenbaring er tilsyneladende reserveret til dem, som er kaldet til at bære store byrder. Og selv da — som man ser det med Peter — er omvendelsen en stadig vaklende proces. For de fleste af os findes der kun sikkerhed for en rolig, personlig, fortsat udvikling af tro, skarpsindig og hemmelig som et frø i udvikling. Resultaterne af den metode kan man se ved at betragte det faste, velafbalancerede levned, der føres af dem, som Herren hele tiden sætter sin lid til i sin Kirke, og som yder en vedvarende og pålidelig tjeneste uden at stille sig selv til skue. Det er den gruppe, jeg ville kalde for *eksperimentatorer*, det er dem, som har taget imod indbydelse til at bede, søge og banke på. Men før vi går nærmere ind på deres metode, er der to dermed beslægtede, men forskellige grupper, der bør anerkendes.

Til den ene side er der nogle, som modtager en omvendelse eller et vidnesbyrd om Evangeliets sandhed — som man almindeligvis kalder det — som noget begrænset, noget, man ligefrem kan måle. Det indbefatter forventet reaktion i form af visse ord og handlinger. Den er en overbevisning, som — fordi den værdsættes så højt — ikke udsættes for stød i form af lejlighedsvis ny undersøgelse. Disse mennesker er oprigtige og trofaste, men er tilbøjelige til at isolere sig og er snæversynede i deres tankegang. Deres læsning og reflektion er begrænset til det, der er nødvendigt, for at de kan bevare deres tro på samme standpunkt, som da de første gang blev overbevist. Troen kan hos disse mennesker være grundet på en enkelt begivenhed, hvorved de opnåede

en tilfredsstillende forvisning. Nysgerrigheden tvinger dem ikke mere til at gå igang med det strenge studium af den højere grad af religion eller dens historiske perspektiv. De er gode mennesker, der ikke gør nogen som helst fortræd, men de har tilbøjelighed til at være stive, strenge, selvbeskyttende og indgroede. Deres største problem er, at de ikke kan komme i kontakt med de unge.
Så er der den anden yderlighed: en gruppe, i hvilken ungdommens oprørskhed uheldigvis er blevet boende. De er ikke forberedt til det voldsomme omslag fra den verdslige lærdom. Ligesom den førnævnte gruppe er de tilbøjelige til at være alt for afhængig af autoritet, blot på en anden måde. De vil gerne acceptere alt, hvad der bliver dem åbenbaret af en dr. phil. (også når han udtaler sig om noget, der ikke vedrører hans videnskabelige område), men de indlader sig på meningsudvekslinger, når talen falder på virkeligheden af åndelig erfaring — uden at sætte den virkelig på prøve. Mange af dem i denne gruppe reagerer tilsyneladende mod den førnævnte gruppes restriktioner og stivhed. De kan være samvittighedsfulde og etisk indstillet, og de er ofte videnskabeligt interesserede eller effektive forretningsvolk. Når det gælder religion, mangler de imidlertid selvdisciplin til at lade sig føre ind under den Helligånds påvirkning. Da de ikke forstår den påvirkning, frygter de et indgreb i deres intellektuelle indstilling — eller de afviser dem simpelthen. De har ikke som Immanuel Kant (tysk filosof, 1721—1804) forstået, at

> der findes en grænse, hvor intelligensen lider nederlag og bryder sammen, og den grænse er der, hvor spørgsmål vedrørende Gud, frihed og udødelighed opstår.

Da vi nu har beskrevet disse to yderpunkter, så lad os foretage en undersøgelse af dem, som er villige til at eksperimentere. Med denne klassifikation mener jeg ikke, at de er dilettanter, som leger med forskellige religioner. Jeg mener, at de søger religiøs erfaring og oplysning lige så systematisk, som de søger ethvert andet mål. De regner med udvikling, virkelig udvikling, en åndelig kraft, ligesom de ville regne med enhver anden kraft, ved at rette sig efter de love og regler, der styrer denne kraft. De ved f. eks., at det arbejde med at bede en bøn ikke blot består i at fremkalde en overbevisning og en forpligtelse, men det er at holde sig i forbindelse med den højeste kilde til åndelig kraft. De anerkender anvendelse af myndighed og vejer den op mod behovet for personlig undersøgelse og meningsdannelse. De har frivilligt taget det vanskelige skridt fra barnlig tro til voksen, moden omvendelse og ser med føje hen til den hjælp, der er lovet dem fra Herren. De erkender, at troen har en dobbelt natur; den er både en tilflugt og en ansporende kraft til fuld medvirken i samfundet. Den hellige side af troen illustreres af den 23. Salme. Herren er en tilflugt i trængselstider, som en af de gamle profeter udtrykte sig. Den anden side af troen kommer frem i den udfordring, Frelseren gav om at gå ud og belære alle folkeslag (Matt. 27:19).
Den erfaringsmæssige metode — den at lære at tro gennem erfaring — blev anvist af Frelseren, da Han formanede menneskene til at bede, søge og banke på. (Se Matt. 7:7—11.) Ligeledes, da jøderne undrede sig over Hans visdom, og Han svarede, at Hans lære ikke var Hans egen, men Hans, som havde sendt Ham, tilføjede Han: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Se Joh. 7:14—17.) I en åbenbaring fra vor tid er løfterne endnu mere specificerede med hensyn til de resultater, der kan opnås ved at man lader sig belære gennem religiøse aktiviteter.
„Sandelig, så siger Herren: Det skal ske, at hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er.
Thi dersom I holder mine bud, skal I modtage af hans fylde og forherliges i mig, som jeg er forherliget i Faderen; derfor siger jeg til jer, at I skal modtage nåde for nåde." (Lære og Pagter 93:1, 20.)
Alle disse løfter er betingede af handling, og handlingerne er i sig selv en lærdomstilegnelsesproces.
Opfordringen til som voksen at lade sig omvende ved frivilligt at vælge indbefatter ikke en afvisning eller fornægtelse af fortidens ophobede tro eller lærdom, men en personlig beherskelse af den, til man bliver så fortrolig med den, så den åndelige kraft, der er udviklet gennem personlig erfaring, kan blive behersket og anvendt efter retfærdighedens principper. Denne beherskelse er en livslang beskæftigelse. På ét stadium i livet af tro er kun en forberedelse og indledning til tro i et andet stadium. At blive ved med at være lærvillig kan være den sværeste opgave. Vi skal altid huske, at det at være en troende ikke betyder, at man skal holde op med at lære noget eller holde op med at eksperimentere.
Omvendelsens fortsættelsesnatur kan forstås af den indtrængende bøn fra faderen til den besatte søn, som apostlene ikke kunne helbrede. Da drengen var blevet ført til Frelseren, sagde denne:
„Hvis du formår! alt er muligt for den, der tror." Straks råbte drengens fader og sagde: „Jeg tror, hjælp min vantro!" (Mark. 9:23—25.)
Således er det med de fleste af os.
Omvendelsen er ikke fiks og færdig. Vi er nu i besiddelse af en vis grad af tro, men fremtiden vil kræve en udvidet tro. Det, som vi endnu ikke har gjort, er at skabe vort eget område for vantro, hvortil vi behøver hjælp. Troen fører os ind i disse områder med evne til at opfatte og erkende meninger og hensigter og til at glæde os til de ting, der endnu ikke kan blive os vist. Gradvis kan vi begynde at forstå virkeligheden af vort slægtskabsforhold til Gud, og — uden at vi lige med det samme er klar over det — omvendelsen finder sted efterhånden.

[1] Lære & Pagter 130:19.
[2] 2. Trosartikel.
[3] Lære og Pagter 29:49.



BØRNENS SPALT



Peters Sang

af LUCILE C. READING
Illustered af Sherry Thompson

Peter kikkede sig omkring i det fremmede hospitalsværelse. Det var den første gang i sit liv, han skulle tilbringe en nat borte fra sin mor og far, og han var bange, selv om sygeplejerskerne havde lovet, at de ville blive i nærheden af ham. Doktoren havde også været rar. Han havde siddet længe og prøvet — i et sprog, en lille dreng kunne forstå — at forklare nøjagtigt, hvad han havde tænkt sig at gøre under den operation, der var bestemt, Peter skulle gennemgå tidligt den næste morgen.

Det var et stort hospital, der var fyldt med syge mennesker. Den eneste seng, Peter kunne få, stod i et lille værelse for enden af mandsafdelingen. Tanken om alle de syge mænd i det store værelse lige uden for hans dør var i sig selv forfærdelig. Han ville ikke give sig til at græde, så for et øjeblik vidste han ikke rigtig, hvad han skulle gøre. Så trak han lagenet helt op omkring hagen og begyndte af al magt at bede om, at han på en eller anden måde måtte blive fri for at føle sig så frygtelig bange og alene.

Da Peter havde sluttet sin bøn, kom han til at tænke på en sang, han så tit havde sunget sammen med kammeraterne henne i Søndagsskolen. Den begyndte således: „Jesus elsker alle små . . ."

Sangens ord havde altid fået Peter til at føle sig godt tilpas, men i aften havde de så speciel en betydning for ham, at han følte, han ville sprænges, hvis han ikke slap dem ud. Han begyndte at synge, først ganske sagte, senere med stigende begejstring.

En sygeplejerske, som gik forbi døren, hørte en lille, klar stemme hæve sig under omkvædet af den velkendte sang. Ordene, der blev sunget med en yndig barnesopran, kunne høres over hele mandsafdelingen.

Mændende holdt op med at snakke. De lukkede for radioen. De lyttede



ganske stille. Hos nogle af dem løb tårerne ned ad kinderne, da de hørte en lille drengs trygge forvisning: „Ja, Han mig elsker. . ."

Og da Peter holdt op med at synge, vendte han sig om på den anden side, lagde sig godt til rette — og faldt i søvn. Han følte sig ikke mere alene, og han var heller ikke bange.

„The Children's Friend," 1969.

En morgen til et mirakel

af MARGERY S. CANNON og
LURENE G. WILKINSON

Den unge Joseph var utålmodig, da han trådte ind på et skovklædt areal ikke langt fra hans hjem. Det tidlige forår var endog køligere imellem træerne, men det syntes Joseph ikke at lægge mærke til. Efter to år i vildrede havde han taget sin beslutning. Han vidste, hvad han skulle gøre. Han havde læst det lige der i det første kapitel af Jakobs Brev i Biblen. „Hvis nogen af jer står tilbage i visdom ... bed til Gud ... og det skal gives..." Han ville bede og spørge Gud, hvilken Kirke han skulle tilslutte sig. Hvorfor havde han ikke tænkt på det før?

Ordene drev ham frem. Han var ivrig efter at komme til det specielle sted, han havde planlagt.

Da han nåede stedet, stod han stille for at lytte og se sig om. Han ønskede at være helt alene, når han talte til sin Fader i Himlen. Han lagde mærke til, at solen var stået op nu. Den skinnede over trætoppene og ned igennem bladene og oplyste små revner af bladbestrøet jord. Foråret havde sunget omkring ham få minutter før, men i denne særlige del af lunden var alting pludselig tyst og stille. Endog fuglesangen var forstummet. Sådan var det den tidlige morgen i 1820, da den 14 år gamle Joseph Smith knælede ned i lunden for at bede.

Han havde altid følt sig nær til sin Fader i Himlen, men han havde aldrig bedt højt før. I det øjeblik syntes det imidlertid at være måden at gøre det på.





Joseph var knapt begyndt, da noget ildevarslende skete. Et mørke, tæt og tyngende, samlede sig omkring ham. Han holdt vejret. Frygt strømmede igennem ham. Var det forkert at spørge Gud om det, som præsterne antoges at vide? Desperat kæmpede han for at fortsætte sin bøn. Så, sammen med mørket, syntes noget ondt at gribe ham og binde ham med sådan en kraft, at han ikke kunne tale. Joseph bøjede sit hoved dybere ned og foldede armene tæt om livet. Han tænkte, at han var dømt til udslettelse.

Idet han brugte al sin styrke til at kaste det onde, der truede ham, af sig, prøvede Joseph igen at bede og bad desperat sin himmelske Fader om hjælp.

Pludselig begyndte det at blive lyst, og lige så pludseligt forsvandt den onde magt. Idet Joseph så op, så han et vidunderligt klart lys, endog mere strålende end solen. Da han missede mod lyset, satte han sine hænder på panden for at skygge for øjnene. En søjle af lys dalede gradvis ned fra himlen og forgyldte alt, hvad den strejfede. Første troede Joseph, at den sikkert ville brænde grenene af træerne, men det gjorde den ikke. Så, da lyset hvilede på Joseph, fyldte dens varme ham med en følelse af uendelig fryd.

Lige i det øjeblik da lyset hvilede på ham, så Joseph to personer, der stod over ham i lyssøjlen. Han vidste, det måtte være himmelske Personer.

En af dem talte.

„Joseph, denne er min elskede Søn. Hør ham."
Med dyb følelse af forbavselse forstod Joseph, hvad der var ved at ske. Det var virkelig hans himmelske Fader, der stod foran ham. Den anden var Jesus Kristus.
Joseph var så overvældet, at han ikke kunne tale. Deres stråleglans og majestæt fyldte ham med en sådan ærbødighed og ærefrygt, at ordene ikke ville komme.
Da han så scenen foran sig, var han forbavset over at se, at Gud ikke var en kraft som elektriciteten og magnetismen, som mange af prædikanterne havde sagt. Han kunne se, at menneskene på jorden var blevet skabt i vor himmelske Faders billede. Han talte til ham, som mennesker ville tale. Og aldrig mere kunne nogen sige, at Gud var en fjern figur, som ikke bekymrede sig om sine børn på jorden. Han var der, stod foran Joseph i al sin Herlighed som svar på Josephs bøn om hjælp.
I tankerne formede Joseph de spørgsmål, han ville stille. Turde han? Måske var det alligevel dumdristigt. Så igen, hvor skulle han ellers vende sig hen? Når han gik i een kirke, blev han fortalt, at den var rigtig og alle andre forkerte — hvis han gik til en anden, hørtes det samme. For at få orden på sine tanker behøvede Joseph guddommelig hjælp. Det var hans eneste chance. Naturligvis måtte han spørge. Hans spørgsmål brast ud af ham.
„Hvilken af alle kirkerne er den rigtige? Hvilken skulle jeg tilslutte mig?"

Det var Jesus, der svarede. Han befalede ham ikke at tilslutte sig nogen af kirkerne. Han fortalte ham også mange andre ting.
Hvor længe Joseph talte med Frelseren, vidste han ikke. Han var uvidende om tidens gang. Men da lyssøjlen begyndte at blegne, var de himmelske Personer væk.
Joseph så sig omkring, så på det forvirrende spind af grene over ham, og bladene der glinsede i deres nyudsprungethed. Det var næsten, som havde han aldrig set den plet i lunden før. Han syntes overrasket over at finde den så kendt. Så så Joseph ned af sig selv, på sine hænder og sit tøj. Han viste sig også at være uforandret.
Unge Joseph var ikke sikker på, at han forstod alt det, som var sket for ham i lunden den morgen, men han gemte det som en skat i sine tanker. Da han forlod lunden og gik ud i solskinnet, vidste han, at han aldrig ville blive den samme igen.

At fejle er menneskeligt at tilgive er guddommeligt

(Alexander Pope)



Anettes første bøn

af MAGERET IPSON KITTO

Anette krøb tættere ind til mor. Hvor var det dejligt at sidde på mors skød. Det var det tidspunkt på dagen, som Anette holdt mest af. Det var hendes særlige tidspunkt med mor, og Anette nød hvert minut af det. Anette var hele dagen igennem en flittig lille pige. Der er så mange ting for en fireårig at lave. Hun legede med dukken, kørte på sin trehjulede cykel, legede med naboens hund, gamle Shag, hjalp far med at vande haven og sammen med sin bedste veninde, Pia, lavede hun en borg i sandet. I lang tid, næsten et minut, lå hun i græsset og lod de lange grønne blade kilde hendes næse og ører.

Den travle dag var nu forbi, og Anette var på sin yndlingsplads. Hun havde fået et dejligt varmt bad, havde taget sin pæne blå natkjole på og sad nu hyggeligt på mors skød til „snakketime".

Hver eneste aften talte mor og Anette sammen om de ting, der var sket gennem dagen. De lo, når de huskede det sjove, og smilede når de tænkte på alt det smukke udenfor, hvor Anette havde leget. Tit sagde mor til Anette: „Hvor er vor himmelske Fader god, siden Han giver os så meget, der gør os lykkelige. Lad os huske at takke Ham for disse ting, når vi beder vore bønner."

Så mange spændende ting var hændt Anette i dag. Havde mor set det hele?

Havde hun lagt mærke til, hvor modig Anette var, da hun legede med gamle Shag? Vidste mor, at der var adskillige nye knopper på de små planter ved baggærdet? Anette og hendes far fandt dem, da de vandede haven.

Og sandborgen! Havde mor set den vidunderlige sandborg? Mor forsikrede Anette, at det havde hun, og at hun havde nydt hver oplevelse hele dagen, ligeså meget som hendes lille pige havde.

„Lad os ikke glemme at takke vor himmelske Fader for alle disse vidunderlige ting," mindede mor Anette om.

Da følte Anette mors arme strammes omkring hende. Denne specielle omfavnelse betød altid, at „snakketimen" var forbi, og at de nu ville knæle sammen ved Anettes seng og bede til vor himmelske Fader. Mor ville først sige bønnens ord, og derefter ville Anette gentage dem.

Men i aften da Anette begyndte at kravle ned, holdt mor hende tæt ind til sig og sagde: „Anette, i lang tid har jeg hjulpet dig med at bede dine bønner. Jeg tror, at du nu er parat til at bede til vor himmelske Fader alene."

Anette så op.

„Du ved, hvordan du skal begynde," sagde mor.

Anette nikkede.

„Vi har talt om de ting, som du er taknemmelig for, og du ved hvilke velsignelser, du gerne vil bede om," fortsatte mor.

Igen nikkede Anette.

„Og husk," sagde mor, „at vi altid beder i Jesu Kristi navn."

Anette gled ned fra mors skød, knælede ved hendes knæ. Hun kiggede ind i mors smilende ansigt og lukkede øjnene. Anettes stemme lød lav og stille.

„Vor Fader i himlen, tak fordi jeg havde det dejligt i dag. Velsign ... mor og far ... og velsign mig. I Jesu Kristi navn. Amen."

Anettes øjne skinnede, da hun åbnede dem.

„Åh mor," udbrød hun, „jeg kan lide at bede min egen bøn."

Jeg vil ikke lade mine fjender gøre mig til en synder

(gammelt ordsprog)

Sidste Dages Hellige militærpersoners indflydelse i Asien

Af W. BRENT HARDY.

Fornylig skrev en kommandant for en afdeling helikopterhangarskibe, han var en højtstående præst, på sin anden tjenestetur i Vietnam: „... muligvis under indflydelse af vor kommende konference føler jeg mere end nogensinde et slægtskab til dette folk, både venner og fjender. Jeg håber, dagen må komme, hvor jeg gennem Evangeliets sandheder kan bringe dem liv, snarere end død." Denne bemærkning får os til at forstå vore Mormonsoldater i Asien; deres sind og følelser.

Fra de snedækte bjerge i Korea, gennem Japan, Okinawa, Taiwan, Filippinerne, til dampende jungler i Vietnam og udstrakte områder i Thailand, er der stationeret hundreder tusinder amerikanske soldater. I deres midte er omkring 6000—7000 Sidste Dages Hellige soldater. Deres historiske indsats har været en forløber, en Elias, for oprettelsen af organiserede grene, distrikter og missioner. Kirken i Japan blomstrede først op efter anden verdenskrig. Gennem år har tusinder af Sidste Dages Hellige soldater med deres familier bragt den til dette land. Den samme række begivenheder har været gentaget i Korea. Gennem Koreakrigen bragte Sidste Dages Hellige soldater Evangeliets lys til begejstrede og indflydelsesrige mænd. Vejen var således beredt for oprettelsen af en succesfuld mission i det ældgamle land. En ny mission, Den filippinske mission, nu en af de hurtigst voksende missioner i Kirken, blev ligeledes oprettet. Nogle få spredte Sidste Dages Hellige soldater i Taiwan sørgede for hjælp, opmuntring, tro og bønner til at hjælpe arbejdet i dets begyndelse.

Overalt i Asien er der spillet en dobbelt rolle. I begyndelsen var det forberedelsen, men eftersom stabiliteten kom, skaffede de erfaringer og lederskab til at hjælpe de nærmeste ledere. På opfordring fra en gruppe soldater i Thailand blev missionærer sendt ud for at arbejde der.

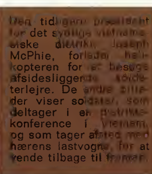
Det samme mønster synes at dukke op forskellige steder i Vietnam. Selv om soldaternes kontakt med vietnameserne er meget begrænset for sikkerhedens skyld, mærkes deres indflydelse stadigvæk. I Saigon har en gren i Kirken omkring 60 vietnamesiske og 40 amerikanske medlemmer, og flere kommer til hver måned. Som Vietnam-konflikten modereres vil muligheden for forbindelse med det vietnamesiske folk vokse, og med dette lejligheden til at præsentere budskabet om Kristus. Materialer bliver nu oversat til det vietnamesiske sprog.

Indflydelsen fra Sidste Dages Hellige soldater i Asien er ikke kun begrænset til folket i disse lande. Militærtjeneste og dets miljø stiller medlemmer af Kirken ansigt til ansigt med nogle hårde facts og valg. Hjemmets og familiens indflydelse bliver fjerne stemmer fra fortiden. Mændene er nødt til at ryste selvtilfredsheden fra behagelige „mormonistiske hjembyer" af, og vælge hvem de vil tjene. Taknemmelighed for mange kriser i deres åndelige liv mødes med voksende vidnesbyrd og kraftige ønsker om forbedring. Når de finder sig selv og betydningen af Evangeliet, ønsker de at dele det med andre. De ser sig selv i et nyt perspektiv. Deres liv er stillet i et klart lys. Deres mål er bestemt. Selvom de situationer, de befinder sig i, vil være ubehagelige og deres tjeneste grusom, dukker de op med en klar beslutning om at blive mere fuldkomne i hvad de er, Guds sønner.

Der er ikke blevet holdt et møde i Vietnam, uden at en







Den tidligere præsident for det sydlige vietnamesiske distrikt, Joseph McPhie, forlader helikopteren for at besøge afsidesliggende soldaterlejre. De andre billeder viser soldater, som deltager i en distriktskonference i Vietnam, og som tager afsted med hærens lastvogne, for at vende tilbage til fronten.





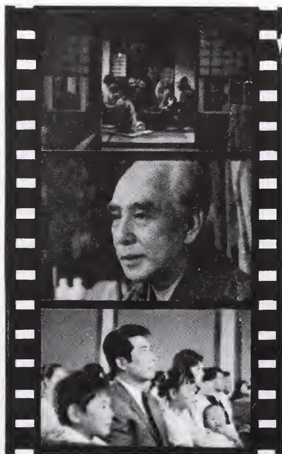
eller anden har udtrykt påskønnelse og kærlighed til sin kone og familie, og samtidigt opfordret sig selv til at blive en bedre mand og far. Drengen, som havde været en 50% mormon, finder en ny mening i sit medlemskab i Kirken og begynder at spare sammen til en mission. Synderen omvender sig, og Herren tillader igen at velsigne ham. En, som har mistet en kammerat i et slag, ser sit liv i et nyt perspektiv og beslutter sig til at gøre det mere betydningsfuldt. Krigen er hæslig, ødsel og ulykkelig, men sorgen, den giver, er i nogen grad formildet ved velsignelserne det er at se bedre mænd med åndelig styrke og bestemthed træde ud af de moralske og fysiske gnidninger, krigen forårsager.

Hvor det er muligt er Kirken organiseret i grene og ellers i grupper mellem soldaterne. I Vietnam er der alene 60—70 organiserede grupper delt op i tre distrikter. Hvert distrikt ledes af en distriktspræsident og et distriktsråd. Det er et vidnesbyrd at se den slags mænd, Herren har udvalgt til dette distriktslederskab — tidligere biskopper, medlemmer af stavspræsidentskaber, medlemmer af biskopråd, højrådsmedlemmer, højpræster og andre med store erfaringer. Regelmæssige besøg til grupperne sker fra distriktsrådet. Hvor det er muligt, bliver der udført hjemmelærerarbejde, og et ekstra besøg bliver foretaget i tilfælde af fjendtlige angreb. Præstedømmeforfremmelser bliver foretaget regelmæssigt, og tempelanbefalinger udstedes. For næsten hver eneste Sidste Dages Hellig soldat, som kommer til Asien, er der en anledning til at blive aktiv og tjene.

En diskussion om Sidste Dages Hellige soldater i Asien ville ikke være fuldstændig uden at omtale deres indsats for Kirkens materielle fremgang. Overalt i Asien er Kirker blevet og bliver bygget med økonomisk hjælp og fysisk arbejde af soldaterne. Gennem deres ydelse hjæper de folk, som har meget få midler, til at nyde fordelene ved at have en Kirkebygning. Mange af soldaterne i Vietnam giver en hel måneds lommepenge til bygge- og missionærfondet i Vietnam. Denne gavmildhed hjælper byggeriet i alle missionerne i Asien. På disse materielle områder, og ved tusinder af personlige kærlighedsgerninger, yder de Sidste Dages Hellige soldater hjælp til Kirkens velfærd, nu og fremover.

Kun de, som har overværet en konference med fire eller fem hundrede Sidste Dages Hellige soldater, snavsede, våde og elendige af junglekrig og hørt dem synge: „Om hytten på vor rejse brydes ned. . ., kan føle sjælens rigdom, og den dybde af overbevisning og kilde til trøst, som det levende Evangelium bringer. Et vidne, om deres vidnesbyrd er født, når du hører disse store mænd af Kirken synge, „. . . Alt er vel, alt er vel".







Her vises scener fra: „Menneskets søgen efter lykke", filmet i Japan med japanske skuespillere, som vil blive fremvist på „Mormon Pavilionen", til Expo '70, i Osaka, Japan. Filmen besvarer alle søgende menneskers spørgsmål: Hvem er jeg? Hvad er min opgave her på jorden? Hvor kommer jeg fra? Hvad sker der efter døden? Den viser, at Jesu Kristi Evangelium er vejen til fred, og til det evige livs fylde.

Den præsiderende Biskop taler til ungdommen om

MÅLSÆTNINGER

Af Biskop JOHN H. VANDENBERG

For årtier siden fortalte præsident Oscar A. Kirkham, medlem af De halvfjerds' første råd og en af Kirkens bedst kendte venner af ungdommen, hvordan hans fader gjorde udtynding af de lange rækker sukkerroer mere interessant, og øgede udtynderens evne til at arbejde længere og med større hastighed. Han placerede simpelthen pinde langs rækkerne med varierende afstande. Når de unge arbejdere nåede disse pinde, stoppede de for at hvile et øjeblik, tog et glas lemonade eller måske et stykke chokolade; der var altid et mål, en pind, indenfor synsvidde, når de unge arbejdere så ned langs disse lange, lange rækker.

Vi behøver alle mål, mod hvilke vi kan stræbe. Der vil altid gå år, før vi når nogle af vore mål; sådanne som kræver den nødvendige oplæring for at få et godt betalt job, eller som forbereder os på at stifte et lykkeligt S.D.H.-hjem. Mål bringer interesse og vitalitet ind i vore daglige aktiviteter, såvel som giver os den ledelse, som behøves for at fuldføre de større mål i livet. Hvor megen motivering, unge mennesker behøver i livet, afhænger af, om de har de rigtige kort- og langsigtede mål. At udføre en særlig opgave godt giver interesse og beslutsomhed i at få en god karakter i en klasse. At klare sig godt ansporer interessen i at tage eksamen og at forberede sig på et job eller et andet altoverskyggende mål.

Den første overvejelse med hensyn til at opstille mål er at udtænke en plan, som kan følges. Hvor starter vi — med den nuværende del af livet? Med daglige mål? Med de mål, som fuldendes ved enden af vort jordiske liv? Et nyttigt mål i ethvert aspekt i livet fæstner eens opmærksomhed på det afsluttende eller endelige resultat først. Kortsigtede mål er lettere at planlægge og måske følge, men hvis de skal have nogen værdi, må de klart lede til det afsluttende eller endelige resultat af ens totale livsplan. Jordisk liv er en rejse i evigheden. Nuet er en del af evigheden. Der er intet varigt bestemmelsessted på den rejse. Langsigtede mål må derfor fastsættes først. Hvor ønsker vi at tilbringe evigheden? Hvilken slags mennesker ønsker vi at omgås der? Hvilke slags aktiviteter ønsker vi at engagere os i? Ville vi kunne lide at leve i nærværelse af Gud og Jesus Kristus, de venligste og mest forherligede personer i universet? Ja, siger vi. Så må vi dagligt, hver måned og år sætte os mål, som vil lede os til en sådan frydefuld evig tilstand. Omsorgen for vore legemer, udviklingen af vore talenter, erhvervelsen af færdigheder i at gøre verdsligt arbejde og den kundskab, der er nødvendig for at nyde livet, er nogle af disse mål.

Unge mænds beslutning om at ære deres kaldelser i Præstedømmet og unge kvinders beslutning om at forberede sig til lykkelig hustrustand og moderskab er mål, som omringer alle andre mål for unge mennesker i Kirken. De vil give mening og vedvarende tilfredsstillelse til enhver bestræbelse i livet, der er umagen værd og retfærdig.

Mål er mest effektive, når de bliver sat personligt af ham eller hende selv. Vi skulle løbe om kap med os selv, ikke med andre. Enhver af os behøver at sætte sine egne mål, fordi vi alle har forskellig styrke og svaghed. Vore mål må anvendes som styrke til det yderste i at overvinde vore svagheder og igennem dette udvikle vore største muligheder. Nogle mennesker går på liberale kunstkoler, når de skulle være på teknisk skole. Nogle ønsker at blive lærere, når de burde være i forretningslivet.

Det leder os til en anden overvejelse med hensyn til at sætte sig mål. Det er, hvordan gør vi det? Som påpeget sætter vi vore evige mål først. Så sætter vi vore mellemliggende mål for at nå disse evige mål; sådan som de mål, vi skal nå, for at slutte vor skole, forberede os til en mission, søge en bestemt slags ægtefælle og være værdig til tempelægteskab. Disse teen-age-mål skulle så brydes ned til årlige mål, personlige mål, dem vi behøver at sætte os for at nå til slutningen af det mest vigtige tiår i vort liv.

Alle unge mennesker i Kirken skulle læse Lære og Pagter og specielt kapitel 132. I dette kapitel findes grundlaget, på hvilket alle mål, hvis de skal udfylde deres formål, må hvile. Herren påpeger, at vore hovedmål skulle være at leve værdige liv, så vi kan modtage den nye og evige ægteskabspagt. Unge mennesker, som forbereder sig på evigt ægteskab, har

to løfter: De kan være sammen med en bestemt person for tid og evighed som mand og hustru, og de kan fortsætte en evig kongelig familie.

Intet andet folk i hele verden har sådan et herligt løfte. Herren har sagt: „Denne forjættelse er også din, fordi du er af Abrahams sæd, og forjættelsen blev givet til Abraham; og gennem denne lov fortsættes min Faders gerninger . . ." L & P 132:31

Kun ved at sætte sig de rette mål, kan vi vende tilbage til vor Evige Fader's nærværelse og være garanteret det evige livs og ophøjelsens velsignelser, hvilke velsignelser udgør evig fryd. O

Fællesrecitationen d. 2. august 1970

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af august måned i kursus 11 og 17. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagens forprogram fastesøndag.

Kursus 11:

„Faderen har et legeme af kød og ben, lige så følbart som et menneskes. Ligeså har Sønnen. Men den Helligånd har ikke et legeme af kød og ben, men er en person, der består af ånd. Om dette ikke var tilfældet, kunne den Helligånd ikke bo i os." (L&P 130:22.)

Kursus 17:

„ . . . nej, som himlen er højere end jorden, er mine veje højere end eders og mine tanker højere end eders." (Esajas 55:9.)

Distriktskonference i Nordjylland Distrikt

Konferencen afholdtes den 30. og 31. maj og indledtes med et genealogisk møde, hvor Genealogisk Hovedbestyrelse ved broder Frode Bernskov og søster Mary Kaiser gav instruktioner og besvarede spørgsmål om det nye system for indsendelse af skemaer.

Senere var der lederskabsmøde, og om eftermiddagen var der også sportsudtagelse til Festinord.

Om aftenen var der underholdning og dans på „Odd Fellow Palæet". Det var distriktes G.U.F., der stod for denne aften, og underholdningen var baseret på udtagelse til Festinord. Der var bl.a. sangnumre, guitarnumre, tryllenummer, og det ene nummer var lavet over sangen „Sum-sum", og ved dette var der 20 medvirkende.

Efter underholdningen vistes den moderne dans, som Nordjylland har lavet til Festinord.

Til sidst var der bal for alle, og aftenen sluttede kl. 23.30. Tilstede 192.

Søndagen begyndte med møde for Præstedømmet og møde for alle kvinder. Til dette sidste var der sat et lille skuespil i scene, og Hjælpeforeningen stod for arrangementet.

Ved formiddagsmødet kl. 10 blev distriktspræsident Henning K. Frederiksen afløst, og som ny distriktspræsident blev indsat broder Orla Rode Nielsen.

Ved mødet talte medlemmer af missions- og distriktspræsidentskabet, endvidere hørte vi præsidentinden for missionens G.U.F., søster Anni Ringheim, som bl. a. sagde: Jeg er glad for at se det kammeratskab, der er blandt de unge her i distriktet, og at her kan alle være med, HVIS de selv vil.

Vi hørte også nogle dejlige vidnesbyrd fra flere af de unge fra G.U.F.

Hovedmødet kl. 14 var også et belærende møde. Vi hørte her bl.a. fra præsident Benny Linden fra missionspræsidentskabet, som sagde: Lykke er at være medlem af Kirken – men pas på, Satan arbejder hårdt med os, han prøver at få os til at slække lidt efter lidt.
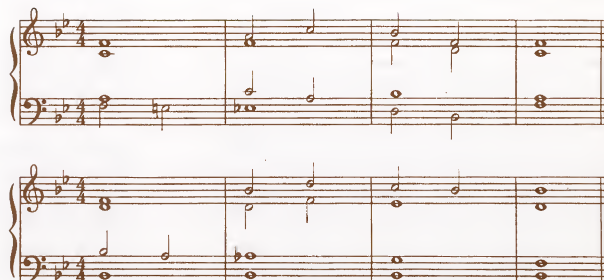
Vi hørte nogle dejlige sange af Aalborg Kor, og endvidere taler fra distriktspræsidentskabet, og missionspræsidenten sluttede mødet med at tale om kærlighedsbudet og om betydningen og vigtigheden af tempelægteskab.

De to søndagsmøder overværedes af ialt 470. L.K.

NADVERVERS

Senior-søndagsskolen:
„Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud." (Matt. 5:8).

Junior-søndagsskolen:
„Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet." (1. Nep. 3:7).





Principper, som styrer tilbedelse

Af DAVID LAWRENCE McKAY, medlem af generalbestyrelsen.

Da Moses nærmede sig den brændende busk, fik han befaling om at tage sine sko af. Millioner af mennesker tager stadig skoene af, når de går ind på hellige steder. Vi ville alle blive rystede, hvis vi så en mand gå ind i en Kirke med hat på. Dog er der nogle steder, hvor en mand viser sin ærbødighed ved at beholde hatten på. I nogle katedraler skulle en kvinde, indtil for ganske nylig, altid dække sit hoved. Disse ting er alle almindelige ydre måder at vise ærbødighed på hellige steder. De kan alle være en hjælp til at skelne ærbødighed, men ingen af dem har nogen værdi, hvis forudsætningen for sand tilbedelse mangler. Den samaritanske kvinde ved brønden bekymrede sig om ydre former, da hun spurgte, om det var rigtigt at tilbede i bjergene, som samaritanerne gjorde, eller i templerne som jøderne gjorde. Frelseren ignorerede som så ofte før formen og gik i sit svar direkte til det væsentlige. „Den tid kommer," sagde han, „ja, er allerede inde, da de sande tilbedere skal tilbede Faderen i ånd og sandhed." (Johs. 4:23).

Tilbedelsens første grundprincip er: *Tilbedelse er baseret på åndelige tanker.*

Hvad har Frelseren sagt? At vi må tilbede i ånd. Åndelige tanker kontrollerer vor tilbedelse. For at blive Kristus lig i vore handlinger, må vi først blive Kristus lig indvendig. Når som helst vi ser er uærbødig handling, kan vi være sikre på, at der er en uærbødig tanke. For at forandre handlingen må vi først forandre tanken. I stedet for at skænde på de, som er uærbødige, skulle vi inspirere dem til at søge Guds rige i deres hjerter, at modtage Frelseren i deres liv og at opføre sig i Hans hus, som de ville gøre i deres bedste vens hjem. Sådanne tanker vil uundgåeligt føre til ærbødige handlinger. Præsident David O. McKay sagde engang: „Det er princippet om selvkontrol, der er grundlag for ærbødighed og god orden." Han citerer Ruskin[1], der skrev: „Ærbødighed er den mest ophøjede stilling, et menneske kan befinde sig i her i verden." Han fortsætter: „Ærbødighed er et tegn på styrke; uærbødighed et af de sikreste tegn på svaghed. Intet menneske, som spotter hellige ting, vil nå højt. Livets sande værdier må æres, ellers vil de hurtigt blive ødelagte på prøvelsens dag."

Da Frelseren efter sin opstandelse gik med disciplene på vejen til Emmaus og til sidst forlod dem uden at afsløre sin identitet, sagde de til hverandre, idet de indså, hvor nær de havde været Herren: „Brændte ikke vort hjerte i os?" (Luk. 24:32). Når vi har haft en opbyggende oplevelse i søndagsskolen eller ved nadvermødet, kan vi så ikke også sige: „Brændte ikke vort hjerte i os?"

Tilbedelsens andet princip er: Et helligt sted hjælper os til at indstille vore tanker på Gud.

Jeg vender ikke tilbage til udgangspunktet med den samaritanske kvinde for at afgøre, om lundene eller skovene er bedre end templerne til tilbedelse af Gud. Det væsentlige er: Det er lettere at være ærbødig, når alle omgivelserne bidrager til denne ærbødighed, end i en

atmosfære af lystighed eller verdslighed, støj og travlhed.
Frelseren gik grublende omkring i ørkenen i fyrretyve dage, og senere steg Han op på Forklarelsens bjerg. Han ønskede at være alene i Getsemane have i sin lidelsestime, da Han bad til sin Fader i himlen. Elias søgte ind i en hule, hvor han kunne høre den stille, sagte stemme oven over lynene, ilden og tordenen. Profeten Joseph Smith gik ind i den Hellige Lund.
Vore Kirker er bygget og helliget til netop dette formål. På en måde er hver af dem en hellig lund, hvor vi kan samles og lukke verdens frygtelige støj og larm ude og samles i fælles bøn. Tænker vi på, at vi, når vi taler med naboen under præludiet, forstyrrer en hellig handling? Samtale og tilbedelse passer ikke sammen i Kirken. De udelukker gensidigt hinanden.
Når jeg som dreng sad i den gamle Huntsville kirke, plejede jeg at kikke på et billede på væggen, hvorpå der stod: „Dette er herrens hus." Det ville være godt for hver af os at have dette motto inden i sig: Dette er Herrens hus. På en måde er denne Kirke en hellig lund for hver enkelt af os. Vi behøver ikke noget marmortempel eller flotte katedraler. Vore mere beskedne Kirker er ligeså gode. Det er vor indstilling, som gør stedet helligt. Bygningen er blevet indviet til tilbedelse, men vi burde ligesåvel indvi os selv som vore bygninger til tilbedelse. Kun da kan vor himmelske Faders Ånd trænge ind i vore hjerter og tale til os, som den stille, sagte stemme talte til Elias.
Det tredie tilbedelsesprincip, som jeg vil lede vore tanker hen på, er dette: *Hver handling under møderne styrker eller forhindrer ærbødighed.*
Ved søndagsskolemøderne er man i en periode af 50 år nået til den slutning, at der, hvis lederne forbereder sig og sørger for, at deltagerne er forberedte, næsten uundgåeligt vil opstå en følelse af ærbødighed. En dygtig organist kan lede præludiet således, at menigheden vil slutte sig til ham i forventning om vor Frelsers lærdomme. Ved et møde, hvor alle er virkelig opmærksomme, vil åbningssangen og bønnen nedkalde vor himmelske Faders velsignelser. Grenspræsidenten og bestyrelsen har forberedt alt så godt, at alle unødvendige bekendtgørelser er udelukket. Der er aldrig nogen henvisninger til sportskampe, selskaber, middage eller andre begivenheder, som ikke er i tilbedelsens ånd. Dirigenten leder sangøvelsen med værdighed og understreger versenes betydning.
Bestyrelsen har møde med de, som skal give 2½-minutstaler, sige nadververset og administrere nadveren, for at de, som skal deltage, kan påskønne bestyrelsens interesse og omsorg for, at alt går godt, og at de kender hensigten med deres arbejde, og hvordan de bedst kan udføre det. Bestyrelsesmedlemmer, det er en god ide, hvis I skriver jeres tanker om hver af disse opgaver ned og lader dem gå videre til de, som I beder om at udføre dem. Lad dem selv læse og tænke over deres kalds hellighed, så at de kan knæle ned i bøn og ydmyge sig under forberedelsen, før deres opgave skal udføres. Bed dem om at komme til formøde, for at de kan blive fyldt med den Helligånd og glemme verdslige bekymringer.
Brug kontrollisten for at forbedre møderne. (Regional-materiale til søndagsskolen, februar 1970, YC-339.) Gør hvert punkt til dit anliggende og stræb efter fuldkommenhed. Brug et ærbødigt og dannet sprog, så at der ikke opstår en dårlig ånd ved mødet; så at hver tanke, hver indflydelse fra omgivelserne og hver handling kun har et formål — at invitere vor himmelske Faders Hellige Ånd til at dvæle hos os. Hver gestus har betydning. Hvert tonefald har et budskab. Lad os stræbe efter fuldkommenhed i alle ting, så at Herren kan være med os.

Det e let at leve i verden efter verdens mening; det er let at leve efter os selv i ensomhed. Men den store mand er ham, som midt i mængden med fuldkommen venlighed fastholder ensomhedens uafhængighed.

Ralph Waldo Emerson



At væve stoffet til hjemmelivet

(Oversættelse af en tale holdt af Dronningen af Tonga, dronning Halaevalu Mata'aho, ved hjælpeforeningens håndarbejdsudstilling afholdt som en del af den Gyldne Jubilæumsfest for den Tonganske mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Trykt med tilladelse af dronningen.)

Jeg ønsker at udtrykke min ærbødighed til høvdingen og de ædle forsamlede her i dag, min ærbødighed til den engelske konsuls hustru, som er med os her i dag, min særlige hilsen til præsident Tanner og hans hustru, som er her fra Amerika og til præsident Groberg, vor egen Tanganske missions-præsident og til hans hustru, som også er her i dag. Jeg vil også gerne udtrykke en særlig hilsen til lederne af de forskellige kvindeorganisationer i de forskellige kirker i Tonga, som er her i dag og min særlige hilsen til hjælpeforeningen i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som selvfølgelig er hovedårsagen til, at vi er her i dag.

Det er altid en glæde for mig at tage del i de møder, som har til formål at takke for et stykke arbejde, som er blevet godt udført. Jeg ønsker særligt at takke jer medlemmer af hjælpeforeningen for det store stykke arbejde, som I har gjort, og som er blevet fremvist her i dag. Vi må dog også huske, at det altid har været vort ansvar som kvinder i Tanga eller som kvinder hvor som helst i verden at fremvise denne slags arbejde kærligt og omhyggeligt og gøre hjemmet, vi lever i, mere behageligt.

Der er to ord, som jeg vil basere min tale på. Jeg håber, at det vil hjælpe nogle af os her denne eftermiddag. Det første ord er husband (ægtemand), og det andet ord er wife, (hustru). Ordet husbond kommer fra to engelske ord, nemling: „house“ og „Band“. Vi kan se, at dette ord egentlig betyder, det som holder sammen eller forstærker huset og sørger for beskyttelse og midler til livets opretholdelse. Og dette er sagen, for sandt er det, at det er manden (husband), som sørger for beskyttelse og livets opretholdelse, han binder virkelig de forskellige elementer sammen, som er i huset. Hvis han er en god husfader, frembringer han alt det, som der er brug for, gennem sit arbejde og anstrengelser og ved sin evne til at gøre ting, som kun mænd kan gøre, såsom arbejde med tunge ting, bygge huse o.s.v.

Vi må altid huske, at dette arbejde altid er udført gennem kærlighed, fordi i hans hjem er alt det, der virkelig har værdi for ham, nemlig hans kone, hans børn og deres indbyrdes respekt og kærlighed. Naturligvis ønsker han, at hans familie skal have det bedste af alt, både i staten, kirken, familien eller hvilken som helst anden sammenslutning. Hvor velsignet er dog ikke kvinden, til hvem Gud har givet en sådan mand.

Der er måske nogle kvinder, der har lyst til at sige: „Jeg er taknemmelig mod Gud for den religiøse forståelse og det lys jeg har, men det er en svær byrde for mig, at min mand ikke forstår de religiøse sandheder, som jeg gør det, og at han ikke lever efter disse evige sandheder, som han skulle.

Hvis dette skulle være den særlige byrde for en kristen kvinde, og hun begynder at tænke på, at byrden er meget tung for hende, nogle vil endda gå så vidt som til at forandre deres ægteskabelige forhold. Hvis der er nogen, der tænker på denne måde, har jeg lyst til at læse et skriftsted, som jeg tror henvender sig til sådanne kvinder, og jeg tror, at dette skriftsted vil blive en kilde til kraft og trøst. Dette skriftsted findes i Det nye Testamente i første Korinterbrev, kap. 7, vers 12—16. Og der står:

„. . . Hvis en broder har en vantro hustru, og hun er villig til at blive boende sammen med ham, så må han ikke forskyde hende. Og hvis en hustru har en vantro mand, og han er villig til at blive boende sammen med hende, så må hun ikke forskyde manden. Thi den vantro mand

er helliget ved sin hustru, og den vantro hustru er helliget ved broderen, ellers var jo deres børn urene, men nu er de hellige. Vil derimod den vantro skilles, så lad ham skilles. Ingen broder eller søster er trællebunden i sådanne tilfælde. Til fred har Gud kaldet os. Thi hvor ved du, hustru, om du kan frelse din mand? eller hvor ved du, mand, om du kan frelse din hustru?"

Mine kære kvinder, hvis I kan være fuldstændig uselviske og ydmyge og love den sande ånd af kristen kærlighed og være ledt af Helligånden i jeres handlinger og ord, er jeg sikker på, at hvis I arbejder under indflydelse af disse ting, kan I virkelig blive et redskab i Guds hånd og hjælpe med at forandre jeres mænds hjerter til det bedre, så han også kan blive en sand kristen.

Det andet ord, som jeg vil tale om, er det engelske ord „wife" (hustru). Ordet wife's betydning er noget, vi sikkert ofte undrer os over. Hvordan kan det nu være, at gifte kvinder kaldes for „wives". Jeg tror, at vi kan lære en hel del om det ved at se på, hvordan ordet er opstået. Ordet wife (hustru) kommer oprindelig fra det engelske verbum weave, som betyder at være. I meget tidlige tider blev klæde og linned vævet i ethvert hjem. Selv garnet blev lavet i hjemmet på en spinderok. Så når der var tråd nok, blev det lavet til klæde på en væv. Oprindelig var det kvinden, der vævede. Jeg ønsker igen at citere fra Bibelen, denne gang fra Det gamle Testamente, i Ordsprogenes Bog, kap. 31, 13, 19, 24, og der står:

„Hun sørger for uld og hør, han bruger sine hænder med lyst.

Hun rækker sine hænder mod rokken, fingrene tager om tenen.

Hun væver linned til salg og sælger bælter til kræmmeren."

Manden har, som tidligere nævnt, ansvaret for alle de ting ude fra til at binde hjemmet sammen, men hustruen har ansvaret og muligheden for at gøre dette inden for hjemmet, for at sikre den nødvendige lykke for sin familie. I ved, at jeg synes, at dette er den smukkeste vævning og den rigtigste vævning, som bliver gjort på hele jorden — at være stoffet til jeres familieliv. Og hvor smukt er det stof ikke, hvis det er vævet af en sand, kristen kvinde, som hende, der er beskrevet i Ordsprogenes Bog, som af hele sit hjerte har et ønske om at gøre sin mand og sine børn, ja hele sin familie lykkelig.

I enhver vævning vil der altid være øjeblikke med prøvelser og fristelser, som vi må overvinde, fordi alt ikke er så let. Der vil være dage, hvor vi vil blive trætte af den bestandige væven, som vi udfører. Stoffet til vore hjem vil blive farvet af de forskellige problemer og besværligheder, som vi møder på vores vej, men hvis disse overvindes, vil de lægges til skønheden af helhedsindtrykket. Ja, hvis vi har kærlighed og forståelse i vore hjerter, vil de problemer, som overvindes, være som guld og sølvtråde, som er stærkere end nogen tråd, som vil vise sig på vor vej. Hvis vi blot kan være uselviske og have et oprigtigt ønske om at elske og tjene vore familier og være stærke og tapre i det arbejde, som vi er blevet kaldet til at udføre, vil vi kunne blive det smukkeste af alle stoffer. Hustruer, mødre, hvordan er så stoffet i jeres hjem? Væver du det smukt og ordentligt med fred og kærlighed, eller er du en af dem, der væver på en uordenlig måde? Er du en kvinde, som forlader væven i hjemmet og går ud i et forsøg på at finde din egen lykke og glæde, som du aldrig vil finde uden for dine særlige pligter hjemme? Der er så mange kvinder nu om dage, der råber op om deres ret til at være fri for det almindelige ansvar over for hjem og familie. Denne type kvinder vil aldrig være i stand til at væve det smukke stof, som er nødvendigt for at lave et fredfyldt hjem, hvis ikke de angrer og vender tilbage til, hvad de er priviligeret til af Gud.

En anden ting, som jeg gerne vil nævne, er at bede alle mødre her om at huske, at stoffet til vore børns tilværelse, deres karakter er stort set baseret på, hvad de ser os gøre. De ikke blot lærer af os, men vi væver faktisk stoffet til deres liv for dem i deres barneår. Faktisk begynder vi at væve deres livs mønster, før de endnu er fødte. Ja, en af vore vigtigste væveopgaver er vore børn.

Vi må altid huske, at vore børns liv er lavet af tre bestandele — det er legeme, sjæl og ånd. Der er mange af os, som sørger for de nødvendige ting til deres legeme og opmuntrer dem stærkt i deres akademiske gøremål, som tjener til deres sjælelige udvikling, men vi må huske, at hvis vi ikke hjælper og støtter deres ånd, glemmer vi faktisk den del af vore børn, som er den mest værdifulde — deres evige ånd.

Hvor lykkelig vil den moder eller kvinde ikke være, hvis hun kan svare således: „Ja, i kærligheden og nåden fra Gud lever min mands og mine børns ånd til trods for denne usikre verdens prøvelser.

Min kærlighed til jer alle. Jeg takker jer alle for denne lejlighed til at tale. ○

Vi kan ikke alle bo i paladser,

men vi kan alle leve i Guds rige.

At frelse sjæle



AF ÆLDSTE MARION G. ROMNEY
af De Tolvs Råd

Tale holdt ved
Stavsbestyrelsens afdeling
ved Hjælpeforeningens
årlige generalkonference
2. OKTOBER 69.

Profeten Joseph Smith belærte tidligt i Hjælpeforeningens historie „Kvindernes Hjælpeforening", som han kaldte den, at det ikke blot drejede sig om at hjælpe de fattige men også om at frelse sjæle. Det var en opgave for kvinderne at hjælpe med i Herrens store arbejde og ære — Thi se, det er min gerning og ære at tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket. (D.K.P. Moseb. 1:39.)

Betydningen af at frelse sjæle er ofte blevet fremhævet af Herren. Til John og Peter Whitmer sagde han ved bestemte lejligheder: „Og se, nu siger jeg dig, at det, der vil være til størst gavn for dig, vil være at forkynde omvendelse for dette folk, så du kan bringe sjæle til mig, og at du sammen med dem kan nyde hvilen i min Faders rige. Amen." (L. & P. 15:6; 16:6.)

Til Joseph Smith, Oliver Cowdery og David Whitmer gav han dette råd: „Kom i hu, at sjæle er af stor værdi i Guds øjne . . ., og om det skulle ske, at I måtte arbejde hele jeres liv med at råbe omvendelse til dette folk og kun førte en sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være med ham i min Faders rige." (L. & P. 18:10, 15.)

Disse skriftsteder lærer, at en sjæl bliver frelst ved igen at komme tilbage til Guds rige. Hvad han talte om, da han brugte ordet „Sjæl", forklarer Herren ved at sige: „Ånden og legemet er menneskets sjæl." (L. & P. 88:15.)

Ordet „legeme", som det er brugt her, har den samme betydning for de fleste, og Sidste Dages Hellige forstår betydningen af ordet „ånd", men da vor forståelse af en ånd ikke er almindelig kendt, er en forklaring nødvendig.

Intilligens

Herren lærte profeten Joseph Smith at: „Mennesket var også i begyndelsen hos Gud. Intelligens eller sandhedens lys blev ikke skabt eller dannet og kan ej blive det." (L. & P. 93:29.)

Og til Abraham sagde han. . .: „Thi jeg regerer i himlene oventil og på jorden nedentil med al visdom og klogskab over alle intilligenser, som dine øjne har set."

Og om hvad han havde set, skrev Abraham: „Nu havde Herren vist mig, Abraham, de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til og blandt alle disse var der mange af de ædle og store. . . . For han stod midt iblandt dem, som var ånder." (Abraham 3:21—23.)

Ånder

Disse skriftsteder lærer, at ånden er skabt af intelligens eller „lys og sandhed", som ikke blev skabt eller dannet, men i begyndelsen var hos Gud. Herren åbenbarede nøglen til at forstå betydningen af, hvorledes disse ånder blev skabt, da han sagde, at denne verdens indbyggere" „er sønner og døtre, født af Gud". (L. & P. 76:24.)

Disse åndelige Guds sønner og døtres udseende får vi en klar forståelse af i Ethers bog. Det er her stadfæstet, cirka 2.200 år før Kristi fødsel, at Herren viste sig for Jareds broder og sagde: „Se, jeg er den, som fra verdens begyndelse var udset til at forløse mit folk. Se, jeg er Kristus. . . Ser du, at du er skabt i mit eget billede? Ja, alle mennesker blev i begyndelsen skabt i mit eget billede. Se, dette legeme, som du nu ser, er min ånds legeme; og jeg har skabt mennesket efter min ånds legeme, og som jeg ser ud for dig i ånden, således skal jeg vise mig for mit folk i kødet." (Ethers bog 3:14—16.)

Vi lærer endvidere gennem profeten, at en ånd har et materielt legeme. „Der findes intet immaterielt stof. Ånd er stof (materie), men er finere og renere og kan kun skelnes med renere øjne. Vi kan ikke se det. Men når vore legemer er lutrede, vil vi se, at alt er stof." (L. & P. 131:7—8.)

Fødsel af sjæle

Lige før Jesus blev født i Bethlehem, kom Herrens røst til Nephi og sagde: „... tiden er for hånden, ... og i morgen kommer jeg til verden." (3 Nephi 1:12—13.)

Jesus Kristus viste sig i sit åndelige legeme for Jareds broder 2.200 år før Han „kom til verden" i et dødeligt legeme, som søn af Elohim og Maria, da han blev født som en levende sjæl.

Sådan har det altid været. Når en moder føder et barn, bliver en menneskelig sjæl, en af Guds åndelige børn, født med et dødeligt legeme.

Dette er svaret på Salmistens spørgsmål, „Hvad er mennesket?" Det har også givet anledning til de åndeligt inspirerede linier fra Shakespeare: „Hvilket mesterværk er ikke mennesket! Hvor ædelt i fornuft! Hvor ubegrænset i evner! I skikkelse og færd, hvor fuldendt og beundringsværdigt, i virke hvor lig en engel! I forståelse hvor lig Gud." Hamlet 2 akt 2 scene. Oversættelse V. Østerberg.

Værdien af en sjæl er nedlagt i dets muligheder

Skaberen har velsignet alle levende ting med frø, der kan frembringe deres lige. Dette er sandt hvad angår planter, dyr og mennesker. Det er også sandt, når det drejer sig om Gud. Da mennesket er Hans åndelige børn, er det velsignet med den mulighed at blive ligesom Gud sin Fader.

„... Nu er vi Guds børn, og det er endnu ikke åbenbaret, hvad vi engang skal blive. Men vi ved, at når Han åbenbares, skal vi blive Ham lig, thi vi skal se Ham, som han er." (1 Joh. 3:2.)

Jesus pålagde mennesket at stræbe efter dette høje mål, da Han sagde: „Derfor ønsker jeg, at I skal være fuldkomne, ligesom jeg eller jeres Fader, som er i himlen, er fuldkommen." (3 Nephi 12:48.)

Frelsesplanen

Hans hensigt er at frelse sjæle — ved at tilvejebringe udødelighed og evigt liv — Dette har Gud virket for fra begyndelsen. Hans plan om at gennemføre dette, blev kundgjort ved det store råd i himlen, hvor „der stod en iblandt dem, som var Gud lig, og han sagde til dem, der var hos Ham: „Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo, og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem. Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abraham 3:24—26.)

At vi nu er menneskelige sjæle er bevis på, at vi holdt vor første prøvestand, og vi har fået løfte om senere at kunne opnå udødelighed. Men vi kan ikke være sikre på den frelse, som profeten Joseph har fremlagt for Hjælpeforeningens kvinder. I vor søgen efter denne frelse, er vi nu stillet overfor den største udfordring, vi nogensinde er blevet stillet overfor, eller som vi vil blive stillet overfor, at holde vor anden prøvestand. Dette udfordrer os til at gøre alt, hvad Herren, vor Gud, har befalet os. Har vi fremgang, skal vi modtage Herlighed ... over vore hoveder for evigt. „Vi skal blive fuldkomne, ligesom Jesus og vor Fader i himlen er fuldkomne." Det er hvad det betyder at blive frelst. (Se Matt. 5:48.)

Hvis nogen af jer skulle spørge, hvad dette lange foredrag har at gøre med vor opgave „at frelse sjæle", så er dette mit svar.

Jeg har prøvet at påminde jer om, hvad en sjæl er; om dens høje værdi, og muligheder, hvad det betyder at frelse en sjæl, og hvordan en sjæl kan frelses, fordi jeg tror, at kundskab om disse ting er nødvendig, hvis vi vil være effektive i vore anstrengelser for at hjælpe til med at frelse sjæle. Jeg tror, at en leder, der ønsker at lede en anden, må have korrekt forståelse af det ønskede mål. Og hvad det betyder at nå det, om hvordan man skal nå det, og selv være på vej mod målet. Jeg er overbevidst om, at det er vigtigt at have sit blik rettet klart og vedvarende mod disse ting, der giver een hjælp og ledelse.

Det har været tanken om Zion, med håbet og forventningen om at sikre sig en plads deri, der har opretholdt en retfærdig levevis gennem årene.

Præsident Brigham Young mindede i 1850 en gruppe af Hellige om, at det ikke var et syn angående at drive kvæg over sletterne ... hvor man kunne sidde fast i det ene eller andet mudderhul, mellem kvæget, eller endnu værre mellem mennesker. Men synet om Zion ... i dets skønhed og herlighed (henrykkede dem): „De så", sagde han, „Zions skønhed og herlighed, så de var rede til at møde prøvelser, sorger og skuffelser her i dette liv, at overvinde dem og være beredte til at glæde sig over Guds herlighed, som det var blevet åbenbaret for dem."

Paulus belærte Hebræerne om, at selv Frelseren på lignende måde var trofast mod sit kald. Han fortæller det på denne måde: „Mens vi retter vort blik mod Jesus, troens banebryder og fuldender, som for at få den glæde, der ventede Ham, udholdt korset" ... (Hebr. 12:2.)

Vi elsker og ærer vore yndlingssange, fordi de opbygger vore tanker og beslutninger mod de herlige belønninger for et retfærdigt liv.

> Frygt ej, jeg er med dig vær kun ved godt mod!
> Thi jeg er din Gud og vil være dig god;
> Ja, styrke dig, hjælpe dig, give dig ånd,
> Opholde dig ved min almægtige hånd.

og en anden:

> Om hytten på vor rejse brydes ned-
> Salig dag, alt er vel!
> Endt er da al vor trængsel og ufred,
> og hos Gud bor vor sjæl.

Så derfor gentager jeg — en absolut forudsætning for at kunne frelse sjæle, er en levende forståelse af, hvad en sjæl er, hvad det betyder at frelse den, og hvordan man bliver frelst, lad os derfor: „... (Gemme) det i (vore) hjerter og (lade) evighedens alvor hvile over (vort) sind." (L. & P. 43:34.)

Hvis vi arbejder på den måde, skal vi ikke blot tænke på at frelse vor egen sjæl, men vi kan da gå videre og opmuntre dem, vi er kaldet til at arbejde iblandt, at

stræbe efter at frelse såvel deres sjæle som vor egen. Gør vi det, lad os da huske på, at selv om Kirken har ansvaret for at bringe budskabet om frelse til hele verden, gav profeten Hjælpeforeningen et mere begrænset virkeområde. Han sagde til dem:

„Lad jeres anstrengelser mest være henvendt til dem omkring jer, og i jeres egen omgangskreds, så vidt jeres kundskab rækker, det vil spredes over hele verden, men jeres virkefelt skulle være i jeres bekendtskabskreds og i særdeleshed blandt Hjælpeforeningens medlemmer.

Vi ved, at profeten særlig tænkte på at henregne ægtemændene til „kredsen af bekendte", fordi han sagde:

„Lad denne forening lære kvinderne, hvordan de skal omgås deres mænd, at vise dem mildhed og hengivenhed. Når en mand har bekymringer, når han er rådvild på grund af bekymringer og vanskeligheder, at han så kan møde et smil i stedet for bebrejdelser eller knurren — hvis han bliver mødt med mildhed, vil det trøste hans sjæl og mildne hans følelser; når sindet er nedtrykt, trænger det til trøst og venlighed.

„Din egen bekendtskabskreds omfatter også dine børn, børnebørn og andre familiemedlemmer. Angående vore pligter på dette område, føler jeg, at der er meget, vi kan gøre på mange områder. F. eks. hvor der er udearbejdende mødre og på vore familiehjemmeaftener.

Jeg hørte fornylig om en Primary, hvor nogle af børnene var uvillige til at komme, fordi deres udearbejdende mødre ikke var hjemme.

Hjælpeforeningens kvinder, der forstår og påskønner, hvad vi her har sagt angående at frelse sjæle og den indflydelse deres fravær fra hjemmet har på børnene, vil ikke forlade deres hjem, hvis der ikke foreligger de mest tvingende grunde. På intet andet sted i deres store arbejde kan Hjælpeforeningens kvinder gøre mere for at frelse sjæle end at opmuntre sig selv og alle andre kvinder i Kirken, at indpode i deres børns sind og hjerter ønsket om at tjene Herren, at prise Hans navn og at lære Herrens veje gennem deres forældre. At dette må være vort mål og vor stræben, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ○

Bryllupper:
København Gren:
Den 7. februar viedes i København broder **Per Svendsen** og søster **Jenny Madsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!
Aarhus:
Den 21. februar viedes i Aarhus broder **John Christensen** og søster **Bodil H. Nielsen.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dødsfald i Amerika
Fra Amerika har vi fået den sørgelige meddelelse, at tidligere missionær, **Woodrow Rasmussen,** som blev afløst fra sin mission i Danmark i august 1967, er død efter få måneders sygdom den 28. august 1969.
Hans forældre beder os overbringe søskende i Danmark de kærligste hilsener med en tak for den venlighed og godhed, der blev vist deres søn under hans mission i Danmark.
Stjernen udtaler et: Æret være Woodrow Rasmussens minde!

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Nielsine Kristine Nielsen, Odense, 75 år den 7. juli.
Margarete Secher, Kolding, 65 år den 12. juli.
Otto Alfred Sigvard Simonsen, Aalborg, 75 år den 16. juli.
Martha Kjergaard, Løgstør, 80 år den 19. juli.
Helga Madsen, Odense, 65 år den 25. juli.

Dødsfald:
København Gren:
Den 3. marts døde broder **Arthur Constantin Charles Holmquist** efter en automobilulykke, knap 81 år gammel. Æret være broder Holmquists minde!
Odense:
Den 4. december 1969 døde broder **Peter Helberg,** 68 år gammel. Æret være broder Helbergs minde!

DAB
København Gren: 16. januar:
Bangta May Satterfield, døbt af ældste Leland Rasmussen, håndspålæggelse ved ældste Kenneth Robinson.
24. januar:
Richard Edward Purkhardt, døbt af ældste Gary Lassen, håndspålæggelse ved samme.
1. februar:
Walther Severin Thulstrup, døbt af ældste David K. Kemp, håndspålæggelse ved broder Ole P. Petersen.
Viborg: 7. februar:
John Hougaard Olesen, døbt af ældste Royal Meservy, håndspålæggelse ved ældste Larry Gardner.
Vivian Rysgaard Olesen, døbt af ældste Larry Gardner, håndspålæggelse ved ældste Royal Meservy.
Silkeborg: 19. februar:
Flemming Bræmdal, døbt af ældste Mark Millett, håndspålæggelse ved ældste Brent McEuen.
København Nordre Gren: 20. februar:
Karin Inger Damgaard, døbt af ældste David Kemp, håndspålæggelse ved ældste Thomas Hughes.
28. februar:
Erik Bernskov, døbt af broder Frode Bernskov, håndspålæggelse ved broder Hans Billeskov Jansen.
Esbjerg: 7. marts:
Elna Villy Christa Jørgensen, døbt af ældste Lyle Nielsen, håndspålæggelse ved ældste Darrell Benson.
Nordsjælland Gren: 28. februar:
Elisabeth Dietz-Pedersen, døbt af ældste Gleen Parry, håndspålæggelse ved ældste Charles Hagler.
Niels Henrik Jakobsen, døbt af broder Arne Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.
Åbenrå-Sønderborg: 7. marts:
Niels Jessen Kristensen, døbt af ældste Daniel Chadwell, håndspålæggelse ved åldste David Bird.
Gitta Eline Kristensen, døbt af ældste Reed Wallentine, håndspålæggelse ved ældste Daniel Chadwell.
Allan Ib Kristensen, døbt af ældste David Bird, håndspålæggelse ved ældste David Lewis.

Velsignelser:
Sønderborg: 1. juni 1969:
Bent Martin Iversen og Inger Kristine Frimagda Iversens datter, **Sabine Anette Iversen,** velsignet af ældste Charles S. Hagler.
Odense: 1. marts:
Søren Larsen og Anna Andersen Larsens søn, **Claus Jepsen Larsen,** velsignet af broder Charles Larsen.
Arhus: 8. marts:
Jørn Holm Bendtsen og Randi Borge Bendtsens datter, **Rikke Bendtsen,** velsignet af sin fader.

Guds herlighed er intelligens.

Joseph Smith



Kirken går fremad i Danmark

Fra Missionens Præsidentskab

Kære søskende!
Endnu hurtigere end vi kan forestille os det, går Kirken fremad over hele verden, og her i Danmark sker der store ting endnu hurtigere end vi kan holde trit med. Vi kører med „lyntog“ og på hovedlinien — spring på!
I juni fejrede vi missionens 120 års jubilæum i kirken på Maglegårds alle, og søskende fra hele Danmark var tilstede tilligemed hundreder af undersøgere og venner her fra Sjælland. Festen om lørdagen den 13. blev overværet af den største forsamling i den danske mormonhistorie. En kæmpemæssig kage i tre lag var lavet, og 120 lys blev tændt til minde om fødselsdagen. Men foruden dette var en af Kirkens Generalautoriteter, præsident S. Dilworth Young, her for at indvie kirken den næste dag.
De hellige var glade og lykkelige, og de og deres venner og undersøgere havde en dejlig aften. Både unge og gamle frydede sig, og det blev en dag, som længe vil mindes. Festsalen og forhallen var mødesteder for gamle venner, og nye venner stod i forundring over et så lykkeligt folk, og vi havde grund til at glæde os.
Efter mange års slid og ofre er denne kirkebygning, et vidunderligt landmærke, et Guds hus, betalt og er gældfrit, takket være alle de hellige på Sjælland, som har hjulpet med deres tid og deres penge.
Nu er den vores.

Vore indvielsesmøder vil længe mindes, især det løfte, som præsident Young gav de danske hellige, hvis de ville vie deres liv til Kirken og efterleve Evangeliet. Præsident Young nedbad sine velsignelser over alle, som ville efterleve Evangeliet.
Efter denne begivenhed påbegyndte præsident Young og præsident Pehrson sammen med deres hustruer en rejse fra Sjælland til Fyn, derfra til Jylland, fra Sønderborg til Skagen, fra Esbjerg til Tønder, besøgte søskende, interviewede missionærer, holdt møder, både for medlemmer og undersøgere, og mange lyttede og blev døbt. De hellige blev foryngede og åndeligt opbygget. Dagene var blot alt for korte.
Så kom den store Festinord — 500 dejlige, rene, vidunderlige unge mennesker fra Norge, Sverige og Danmark stævnede mod Aalborg, hvor de blev i fem dage, og folk i Aalborg vil aldrig glemme dem, således som de legede, dansede, sang og konkurrerede i forskellige sportsgrene med en vidunderlig ånd.
Og om søndagen, den sidste dag, blev der holdt et stort møde. Præsident Young og præsident Pehrson talte til Præstedømmet, søster Young og søster Pehrson til de unge piger. Alle rejste hjem med fornyede ønsker om at efterleve Evangeliet.
Tak til G.U.F. — jeg vil ikke nævne navne, fordi der var så mange, som overgik sig selv. Gud velsigne jer alle. Vi sagde farvel til præsident og søster Young, til præsident og søster Johnson, præsident og søster Spencer og broder og søster Karl Lagerberg og til alle de dejlige unge mennesker — det var en stor succes.
Lige i rette tid til Rebildfesten den 4. juli, hvor broder George Romney, en af vore egne og medlem af præsident Nixons regering, skulle være hovedtaleren. Vi var så glade for at få anledning til at overvære den. Og B.U.Y.-danserne var højdepunktet ved Rebildfesten og stjal hele billedet. Derefter dansede de overalt i Jylland, på Fyn og på Sjælland.
Spring derfor på lyntoget og bliv på hovedlinjen. Kirken går fremad i Danmark og endnu vidunderligere ting vil ske. Gør dit eget liv lykkeligt og hensigtsmæssigt ved at efterleve Evangeliet. Nyd i fulde drag de velsignelser, som venter dig og din familie.
Jeg elsker jer og trænger så hårdt til jer og er så stolt af jer allesammen.

Paul L. Pehrson,
missionspræsident

Indvielse af kirkebygning

Søndag den 14. juni, på 120 års dagen for de første missionærers ankomst til Danmark, indviedes kirkebygningen på Maglegårds alle i Søborg ved København af ældste **S. Dilworth Young** af De Halvfjerds' Første Råd ved en storslået højtidelighed i overværelse af søskende, missionærer og venner fra hele missionen.

Udførligt referat af begivenheden vil følge i et senere nummer af Stjernen.



Missionærankomster

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

17. april:

Thorvald H. Jensen og **Anna Jensen** fra Watsonville, California, beskikket til at arbejde i Kolding.

Til lykke!

Vi siger til lykke til broder og søster Henry Haupt med deres nyåbnede forretning i Odense, og beder Gud velsigne dem i deres arbejde i fremtiden.

Bryllup:

Amager:

Den 13. februar viedes broder **Jens Tage Nørregaard Jensen** og søster **Gunnel Hallstrum.** Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Dødsfald:

Aarhus:

Den 9. marts døde broder **Peter Christensen Trust,** 85 år gammel. Æret være broder Trusts minde!

Missionærafløsninger

Den 27. april er følgende missionærer blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Elvin J. Thomsen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Ross W. Andersen fra Trenton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Århus.



Ny bogtrykker på missionskontoret

Den 16. marts er ældste **Dallis Newell Massey** blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.

Ældste Massey er født den 29. november 1949 i Vernal, Utah, som søn af Dallis og Mildred Massey. Han kom til Danmark den 15. august 1969 og har arbejdet i Holbæk, Tåstrup og København, indtil han blev kaldet til sit nuværende arbejde. Vi beder Gud velsigne ældste Massey i det nye kald, der nu er pålagt ham!



Indvielse i Viborg

Lørdag den 11. april indviedes i **Viborg** en kirkesal, beliggende Ibsgade 41.
Søskende og missionærer i Viborg har anvendt ialt 564 frivillige arbejdstimer på istandsættelsen af lokalerne, så de nu fremtræder som lyse, venlige og tiltalende mødesteder for Kirkens medlemmer og venner.
Indvielsen, som blev foretaget af præsident Verner Buur, blev overværet af 70 medlemmer, venner og missionærer. Den dejlige fest var under ledelse af broder Gert Roesen, som er præsiderende ældste for Viborg Gren, og var under præsidium af missionspræsident Paul L. Pehrson.
Billederne viser et udsnit af forsamlingen samt missionspræsident Pehrson på talerstolen, flankeret af broder og søster Roesen og broder og søster Olsen.



Dåb:
Esbjerg:
7. marts:
Elna Villy Jørgensen, døbt af ældste James Nielsen, håndspålæggelse ved ældste Darrell Benson.
11. april:
Svend Aage Eskildsen, døbt af ældste Lynn Palmer, håndspålæggelse ved ældste Donald Hartman.
Jørgen Frederiksen, døbt af ældste Randy Olsen, håndspålæggelse ved ældste Donald Hartman.
Slagelse:
16. marts:
Sirkka Liisa Folkersen, døbt af ældste Glen Jensen, håndspålæggelse ved ældste Alan Petersen.
Amager:
21. marts:
Berit Groth, døbt af ældste Mark Robinson, håndspålæggelse ved samme.
28. marts:
Elmer Clausen, døbt af broder Aage Pedersen, håndspålæggelse ved ældste Charles Adams.
Aalborg:
4. april:
Ina Andersen Bach, døbt af ældste Dana Green, håndspålæggelse ved ældste Richard Andersen.
Skive:
18. april:
Stig Haack Pedersen, døbt af ældste Larry Gardner, håndspålæggelse ved ældste Darrell Benson.
Kirsten Nielsen, døbt af ældste Tom Crandall, håndspålæggelse ved ældste John Houston.
København Nordre Gren:
22. marts:
Kai Lauritz Møller, døbt af broder Mogens Andersen, håndspålæggelse ved broder Finn Nielsen.
Fredericia:
14. marts:
Else Petersen, døbt af ældste Ivan Jensen, håndspålæggelse ved samme.
Frederikshavn:
1. april:
Karen Olsson, døbt af ældste Paul Mickelsen, håndspålæggelse ved ældste Craig Lewis.
Odense:
2. april:
Thomas Clifford Tennis, døbt af ældste Michael Elison, håndspålæggelse ved missionspræsident Paul L. Pehrson.
25. april:
Michael Solbjerg Nielsen, døbt af broder Edmund Nielsen, håndspålæggelse ved ældste Keith Andersen.
Karin Johansen, døbt af broder Paul Andersen, håndspålæggelse ved ældste Thomas Schiffgen.

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Jens August Oscar Petersen, Randers, 75 år den 1. august.
Johanne Cathrine Petersen, Aarhus, 85 år den 9. august.
Kristine Sørensen, Provstevej 11 A, København, 85 år den 9. august.
Gerda Møller Nielsen, Nansensgade 1, København, 75 år den 10. august.
Karen Marie Larsen, Skive, 80 år den 11. august.
Richard Harald Petrus Isaksen, Aarhus, 70 år den 13. august.
Thora Carla Marie Larsen, Odense, 65 år den 15. august.
Martha Hansigne Marie Rasmussen, København, 70 år den 15. august.
Jens Johnsen Charles Nielsen, Aarhus, 65 år den 16. august.
Ane Nielsine Toft, København, 85 år den 20. august.
Hilma Marie Jakholm Larsen, Nykøbing F., 80 år den 21. august.
Severinus Valdemar Nielsen, Aalborg, 75 år den 30. august.
Elna Augusta Tranholm, Aalborg, 75 år den 31. august.
Elna Rigmor Regitze Vilhelmine Jørgensen, København, 60 år den 31. august.
Olga Josepha Seraphia Sørensen, Odense, 85 år den 6. august.

Ordinationer:

Aalborg:
15. februar:
Jens Petersen ordineret til diakon af ældste Richard Andersen.
Frederikshavn:
8. marts:
John Hansen ordineret til diakon af broder Elvin Kristensen.
Orla John Larsen ordineret til ældste af broder Jens Larsen.
Esbjerg:
22. februar:
Bjarne Schmidt ordineret til præst af broder Aage Hansen.
Erik Kjærgård ordineret til præst af broder Carl-Johan Grabe.
Bent Danielsen Jensen ordineret til lærer af broder Aage Hansen.
29. marts:
Bent Jensen ordineret til præst af broder Arne Pedersen.
Arne Hansen ordineret til lærer af broder Knud Holmboe.
19. april:
Jan Pedersen ordineret til diakon af broder Arne Pedersen.
København Gren:
22. februar:
Hans Christiansen ordineret til lærer af broder Bent Jørgensen.
Sønderborg:
29. marts:
Bent Iversen ordineret til præst af broder Aage Pedersen.
Amager:
22. marts:
Aage Brodersen ordineret til diakon af broder Flemming Eliasen.
København Nordre Gren:
5. april:
Steffen Jensen ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.
12. april:
Jørgen Damø ordineret til præst af broder Orla Rasmussen.

KAN MAN SE DET?

Der er ikke nogen mening i at anvende illustrationsmateriale i en klasse, hvis det ikke kan ses af dem, der sidder på den bageste række.

Ved du, hvor høje bogstaverne på en plakat skal være, for at være letlæselige i en given afstand?
Eller hvor stor skriften på en tavle skal være for at hele klassen kan læse den?
I hvor lang afstand kan man læse landenes navne på et landkort?

At kunne se det opstillede materiale afhænger af to ting:

1. LETLÆSELIGHED - bogstaverne skal være store nok, tydeligt formede og skrevet med en kontrastfarve i forhold til baggrunden.
2. BELYSNINGSFORHOLD - materialet skal være passende oplyst uden at blænde eller kaste lyset tilbage. Følgende tabeller viser de mindste tegn eller bogstaver, der er letlæselige på den anførte afstand:

Minimumstørrelse på tegn eller bogstaver	Betragtningsafstand
0,63 cm	2,5 m
1,27 cm	5 m
1,9 cm	7,5 m
2,54 cm	10 m
4 cm	16 m
5,08 cm	20 m
8,25 cm	32 m
10,16 cm	40 m

- John A. Peart.

Hvis vi støtter det onde?

af RICARD L. EVANS.

Med voksende bekymring for de dalende standarder for moral og anstændighed kommer spørgsmålet, hvad kan der gøres ved det? Skal vi blot resigneret sidde med hænderne i skødet, som om vi overværede forløbet af et skuespil, eller er der noget, vi kan gøre for at ændre udviklingen? En lovende side af det er den voksende beslutsomhed fra mange ansvarsbevidste mennesker, offentlig og privat, for at sætte en grænse mod løsagtighed og lovløshed. Men på mange måder er der stadig ligegyldighed eller modløshed overfor at ændre forholdene. Så det synes at være på tide at erkende nogle meget simple kendsgerninger. En af årsagerne til at det onde er muligt, er, at det er gjort til en god forretning. En anden kendsgerning, vi er måske imod det i princippet, men støtter det alligevel, og gør det derfor muligt, således at det er økonomisk fordelagtigt. Dette gælder enhver form for ondt, der bliver tilbudt offentligheden som en salgsvare. Hvis vi støtter eller deltager i hvadsomhelst der ikke er godt for mennesker, hjælper vi med til at udbrede det og dermed til at gøre det lønnende. Hvis vi, ligemeget af hvilken grund, køber eller fremstiller nogle af de liderlige, pornografiske frembringelser i billeder eller som læsestof, hjælper vi med til at det onde lønner sig. Hvis vi overværer et utugtigt, råt eller umoralsk skuespil, ligegyldigt med hvilken hensigt det bliver fremvist eller skabt, hvis vi bruger vore penge for at se noget sjofelt og umoralsk, så kompromitterer vi ikke alene os selv og degraderer os selv, men vi hjælper også med til at fremme og udbrede den slags værker, ved at gøre dem til en god forretning. Det onde er begærligt og bliver udført af mange for at tjene penge. Vi burde altid huske på, at jo mere indbringende det onde er, jo stærkere er det, og desmere udbredt vil det blive. Det onde vil gå lige netop så langt, som vi tillader det. Hvis vi støtter og opmuntrer det, vil det brede sig over alle grænser. Men vi kan personligt spille en vigtig rolle ved ikke at støtte det, ikke at købe eller tjene penge på nogensomhelst form for ondt eller dårlig moral. Hvis der er noget, der ikke er godt for mennesker, så nytter det ikke, hvor lønnende eller populær eller udbredt, det er. Vi burde holde os fra det. O